January 1915.

THE

CHOWKHAMBA SANSKRIT SERIES;

A

COLLECTION OF RARE & EXTRAORDINARY SANSKRIT WORKS.

NO. 205.

बृहदारण्यकवार्तिकसारः

श्रीमद्विद्यारण्यस्वामिविरचितः ।

महेश्वरतीर्थकृतया लघुसङ्ग्रहाख्यया

टीकया समलङ्कृतः ।

पर्वतीयश्रीमन्नित्यानन्दपण्डितप्रदर्शितरीत्या

वझे इत्युपनामकेन भाऊशास्त्रिणा

संशोधितः ।

(BRIHADARANYAKA VARTIKASARA)

BY VIDYARANYA SWAMI,

WITH A COMMENTARY CALLED LAGHUSANGRAHA BY

MAHESHWAR TIRTH.

EDITED BY

BHAU SASTRI VAJHE.

FASCICULUS I-१.

PUBLISHED & SOLD BY THE SECRETARY

CHOWKHAMBA SANSKRIT BOOK-DEPOT. BENARES.

AGENTS:-

OTTO HARRASSOWITZ, LEIPZIG.

PANDITA JYESHTHARAM MUKUNDAJI, BOMBAY:

PROBSTHAIN & CO; BOOKSELLERS, LONDON.

Printed by Jai Krishna Das Gupta,

at the Vidya Vilas Press.

BENARES.

Price Rupee one.

॥ श्रीः ॥

—॥—

आनन्दवनविद्योतिसुमनोभिः सुसंस्कृता ॥
सुवर्णाऽङ्कितभव्याभशतपत्रपरिष्कृता ॥ १ ॥
चौखम्बा—संस्कृतग्रन्थमाला मञ्जुलदर्शना ॥
रसिकालिकुलं कुर्यादमन्दाऽऽमोदमोहितम् ॥ २ ॥

स्तवकः—२०५

१ अस्यां चौखम्बा—संस्कृतग्रन्थमालायां प्रतिमासं पृष्ठशतके सुन्दरैः सीसकाक्षरैरुत्तमपत्रेषु एकः स्तवको मुद्रयित्वा प्रकाश्यते। एकस्मिन् स्तवके एक एव ग्रन्थो मुद्र्यते।

२ प्राचीना दुर्लभा अमुद्रिता मीमांसावेदान्तादिदर्शनव्याकरणधर्मशास्त्रसाहित्यपुराणादिग्रन्था एवात्र सुपरिष्कृत्य मुद्र्यन्ते।

३ काशिकराजकीयप्रधानसंस्कृतपाठशालाऽध्यापकाः पण्डिता अन्ये च शास्त्रदृष्टयो विद्वांस एतत्परिशोधनादिकार्यकारिणो भवन्ति।

४ भारतवर्षीयैः, ब्रह्मदेशीयैः, सिंहलद्वीपवासिभिश्चैतद्ग्राहकैर्देयं वार्षिकमग्रिमं मूल्यम्- मुद्राः ७ आनक

५ अन्यैर्देयं प्रतिस्तवकं ... ... " " १ "

६ प्रापणव्ययः पृथग् नास्ति। ... ...

साम्प्रतं मुद्र्यमाणा ग्रन्थाः—

CHOWKHAMBA SANSKRIT SERIES
A COLLECTION OF RARE & EXTRAORDINARY SANSKRIT WORKS
Nos. 205, 206, 207, 208, 243, 244, 257, 258, 271, & 2..

बृहदारण्यकवार्तिकसारः ।

श्रीमद्विद्यारण्यस्वामिविरचितः ।

महेश्वरतीर्थकृतया लघुसङ्ग्रहाख्यया टीकाया समलङ्कृतः

श्रीमच्छुद्धानन्दमुनिवरशिष्य श्रीउत्तमश्लोकयतिविरचित

वेदान्तसूत्र लघुवार्तिकसहित,

पर्वतीयश्रीगनित्यानन्दपण्डितप्रदर्शितरीत्या वझे इत्युपनामकेन

भाऊशास्त्रिणा संशोधितः ।

BRIHADARANYAKAVARTIKASARA

BY VIDYARANYA SWAMI,

WITH A COMMENTARY CALLED LAGHUSANGRAHA BY

MAHESHWAR TIRTH.

and Vedanta Sutra Laghu Vartika

by Sri Uttama Sloka Yati,

A pupil of Sri Mat Suddhanand Muni.

EDITED BY

BHAU SHASTRI VAJHE.

FASCICULUS 1 to X

PUBLISHED & SOLD BY THE SECRETARY

CHOWKHAMBÂ SANSKRIT SERIES OFFICE, BENARES.

AGENTS: PANDITA JYESHTHARAMA MUKUNDAJI, BOMBAY;

OTTO HARRASSOWITZ, LEIPZIG;

PROBSTHAIN & CO., BOOKSELLERS, LONDON.

Printed by Jai Krishna Das Gupta,

at the Vidya Vilas Press, Benares.

1919

Price Rupees Ten.

भूमिका।

श्रीगुरुः शरणम्।

विदितमस्तु भगवत्पादश्रीशङ्कराचार्यमतानुयायिनाम्।

महर्षिश्रीमद्भगवद्बादरायणप्रणीतानां ब्रह्मसूत्राणां व्याख्यानानि बहूनि विद्यन्ते, परन्तु संक्षेपेणासन्दिग्धं सूत्रार्थप्रदर्शकं व्याख्यानं न किमप्यद्ययावदुपलब्धम्। अद्य खलु विपश्चितां पुरतः प्रतिपादयितुं महान् प्रमोदो जायते यदद्वैतमतानुसारेण सूत्राणां संक्षिप्तस्पष्टबन्धार्थं लघुवार्तिकं नाम व्याख्यानं संमुद्र्य प्राकाश्यमुपगतमिति। न हि तदविदितचरं महात्मनां यत्सूत्राणि दुर्बोधानि न याथातथ्येन मन्दमतीनां तत्त्वार्थप्रकाशकानीति तेषां भाष्यादिग्रन्थानां चिरं परिशीलनेन यथाकथंचित् अर्थबोधः सम्भाव्यते। इतः परं आनायासेनैव एतद्ग्रन्थसहाय्येन सूत्रार्थं बोद्धुं सौकर्यं सर्वेषां सम्पन्नमिति महदिदं हर्षस्थानमिति मन्यामहे। इदं हि लघुवार्तिकमानुष्टुभेन छन्दसा विरचितं कुत्रचिदेकेन पादेनैकैकस्याधिकरणस्य सङ्ग्राहकं प्रायः सर्वेषां हृदयङ्गमं वर्तत इत्यत्र नास्ति सन्देहलेशोऽपि। अस्य च प्रणेता श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यश्रीमत्सिद्धानन्दपूज्यपादशिष्यः श्रीमदुत्तमश्लोकयतिः। सोऽयं महात्मा कं देशमलमकरोदिति चिन्तायां विशेषतः साधकं प्रमाणं यद्यपि नोपलभ्यते, तथाप्यसौ दाक्षिणात्यो द्रविडदेशोद्भवः स्यादिति तर्क्यते। तत्र च प्रमाणमन्तिमश्लोकयोः—

'इत्थमुद्धृत्य वेदान्तमीमांसादुग्धसागरात् ।
शतश्लोकीसुधासारश्चन्द्रमौलौ समर्पितः ॥'

'श्रीमद्विश्वपतेर्विशालनयनानाथस्य तुष्ट्यै सदा—'

इत्याद्युल्लेख एव दाक्षिणात्यानामेवेयं रीतिः यद्भगवति विशालाक्षीनाथे विश्वपतौ चन्द्रमौलौ स्वग्रन्थसमर्पणम् । उत्तरभारते चन्द्रमौलिशब्देन शिवस्य विश्वनाथपत्नीत्वेन विशालाक्ष्याश्च व्यवहारो विरलतम एव। तेनेदं सम्भाव्यते ग्रन्थकारस्तद्देशीय एव भवेदिति। आस्तामियं कथा । पुरातत्त्वविद एव एतन्निर्णये प्रमाणमिति नास्माभिस्तदालोचनं।यम् ।

अस्य च ग्रन्थरत्नस्य आदर्शभूतं पुस्तकं श्रीमतां महामहिमशालिनामनेकविरुदावलीविराजमानानां काशीमहाराजानां पुस्तकालयतः समुपलब्धम्, यत्स्वयं महाराजैर्महताऽऽदरेण प्रयत्नेन च संगृह्य संस्थापितम्, तत्तेषामेव कृपया प्रेरणया चास्माभिः समधिगतमिति तेषां धन्यवादप्रदानपूर्वककृतज्ञतां वहामः। अस्य ग्रन्थरत्नस्य मुद्रणेन प्रकाशने कृते लोकानां महानुपकारो भविष्यतीत्यालोच्य श्रीमतो जयकृष्णदासगुप्तस्य सन्निकटे मुद्रणार्थं पुस्तकं समर्पितम् । नानाविधप्राचीनदुर्लभग्रन्थप्रकाशनाय बद्धदीक्षेण च तेन तत् सम्मुद्य प्रकाशितमिति तस्मा अनेकान् धन्यवादान् वितरामः, प्रार्थयामश्च भगवन्तमुमारमणं यदसावेवमेव दुर्लभान् ग्रन्थान् प्रकाशनद्वारा लोके प्रचारयन् चिरञ्जीव्यादिति शम् ।

निवेदकः

विदुषामनुचरः

वझेइत्युपनामकः भाऊशास्त्री

बृहदारण्यकवार्तिकसारस्य

शुद्धिपत्रम् ।

अशुद्धम्	शुद्धम्	पृ०	पं०
गिरीयतः	गिरीन् यतः	१	
जिघृक्षवः	संजिघृक्षवः	१	१
कार्मानभिव्यक्तेः	कार्यानभिव्यक्तेः	९	५
स्यादिहकर्तु	स्याद्देहकर्तृ	१२	१
पराचः	पराञ्चः	१७	१८
कर्मा ुष्ठिस्य	कर्मानुष्ठितस्य	१८	४
तस्याप्रामाण्यं	तस्य प्रामाण्यं	१८	१८
प्रत्यङ्मात्रकालीनत्वं,	प्रत्यङ्मात्रतया लीनत्वं	२३	१३
मवच्छिन्नं	मनवच्छिन्नं	३१	१३
भोग्यं तद्राग	भोग्यतद्राग	४१	११
तदृष्टिः	तद्दोषदृष्टिः	४३	१९
याऽन्नहि	या नहि	५५	३
कर्मानुष्ठित	कर्मानुतिष्ठत	५७	१७
स्याविशेषो	स्य विशेषो	५८	५
पयेत्	पतेत्	६२	१
द्बोध्योः	द्बोध्ययोः	६८	१५
प्रतिबद्धत्वात्	प्रतिबुद्धत्वात्	६९	१
प्रमाणमूल	प्रमाणफल	८६	३
बाध्यता	बद्धता	१०२	६

अशुद्धम्	शुद्धम्	पृ०	पं०
स्याच्च	स्याच्चेत	१०६	३
द्दृग्युक्ता	द्दृत्तियुक्ति	१०७	१२
नारेक्ष्येत	अपेक्ष्येत	१०८	७
यते	रनुभूतये	११२	९
ति ननः	न चेन्नतः	१४१	६
उा	तस्या	१५८	८
ासिते	भासते	१६०	३
ऽपराक्षो	ऽपरोक्षो	१६५	३
परं सहस्रा	परः सहस्रा	१७६	३
दधिकं	दपरं	१८१	३
व्यस्थेयं	व्यवस्थेयं	५६०	११
भूताता	भूतानां	६२०	२
भूतामिदं	भूतमिदं	६२१	६
आप्तशक्तो	आप्तः शक्तो	६६४	१७
वीर्यवत्तिमा	वीर्यवत्तमा	६६४	२१
मिणोर्भेदं	मिणो भेदं	७२८	२४
वायुमेय	वायुमय	८९३	२

श्रीगणेशाय नमः ॥

बृहदारण्यकवार्तिकसारप्रारम्भः।

प्रथमो ऽध्यायः

वागीशाद्याः सुमनसः सर्वार्थानामुपक्रमे ।
यन्नत्वा कृतकृत्याः स्युस्तं नमामि गजाननम् ॥१॥

श्रीमत्सुरेश्वराचार्यपादाब्जभ्रमरा इमे ॥
वार्तिकेक्षुरसं पीत्वा तृप्यन्त्वात्मानुभूतितः ॥१॥

* श्रीगणेशाय नमः *

निजपदभक्तजनानामजलिखितशिरोलिपिं प्रमार्ष्टि ॥
हंसपदं दत्त्वा यः शंसतु तं राममादराद्वाणी ॥ १ ॥
यतो जगत्समुद्भूतसम्भूतिपरिभूतयः ॥
तं वन्दे राममात्मानं चिदानन्दघनं गुरुम् ॥ २ ॥
येनोद्धृतो वार्तिकाब्धेः सारो विबुधतुष्टिदः ॥
आविद्यातज्जतापघ्नं विद्यारण्यगुरुं भजे ॥ ३ ॥
पूर्वाचार्याँल्लोकवन्द्यान्नत्वाऽऽनन्दगिरीयतः ॥
व्याख्या वार्तिकसारस्य लघु संगृह्य लिख्यते ॥ ४ ॥
मणयो मणितत्त्वज्ञैः सञ्चितास्तत्र केचन ॥
बालिशेन समानीताः किं न ग्राह्यास्तदर्थिना ॥ ५ ॥

इह खलु लोकानुग्रहैकरसतया सम्यग्ज्ञानप्रवर्तनप्रयोजनकृतशरीरपरिग्रहाः विद्यारण्यश्रीचरणाः श्रीसुरेश्वरवार्तिकसारं जिघृक्षवस्तत्राधिकारिविषयप्रयोजनानि निर्दिशन्ति । *श्रीम-

संसारकारणाविद्याध्वंसकृज्ज्ञानलब्धये ॥
प्रारब्धेयं प्रयत्नेन वेदान्तोपनिषत्परा ॥ २ ॥
अत्र चोपनिषच्छब्दो ब्रह्मविद्यैकगोचरः ॥
तच्छब्दावयवार्थस्य विद्यायामेव सम्भवात् ॥ ३ ॥

दिति । इमे इत्यनेन बुद्धिस्थाः साधनचतुष्टयसम्पन्ना गृह्यन्ते । आचार्येषु दृढभक्ताः विवेकादिसम्पन्नाः प्रागनायासेन प्रत्यग्जिज्ञासवो ऽत्राधिकारिणः । एतद्ग्रन्थाभ्यासजन्यब्रह्मात्मैकज्ञानाभिव्यक्तं तृप्तिशब्दितं निरतिशयं स्वस्वरूपभूतं ब्रह्मसुखं फलम् । तदेवाज्ञातं सत् विषय इत्युक्तं भवति । अनेन प्रत्यक्तत्त्वानुसन्धानलक्षणं मङ्गलमपि कृतमिति ज्ञेयम् ॥ १ ॥ सुखाभिव्यञ्जकज्ञानस्योपनिषद्वाक्यमात्रेण सम्भवात्किं नूतनकृतिकरणक्लेशेनेत्याशङ्क्य, उपक्रमादिलिङ्गैरुपनिषत्तात्पर्यनिर्णयेन जातमपि ज्ञानं नाविद्यानिवर्तनक्षममिति तदर्थमियं कृतिरर्थवतीत्याह । *संसारेति । *वेदान्तोपनिषत्परेति । उपनिषत्तात्पर्यनिर्णयपरेत्यर्थः । यद्यपि इयं कृतिः काण्वोपनिषन्मात्रतात्पर्यनिरूपणपरा तथापि प्रसङ्गात्सर्वोपनिषदर्थस्य चतुर्थे वक्ष्यमाणत्वात्सामान्येन वेदान्तोपनिषत्परेत्युक्तम् । अस्याः कृतेर्वार्तिकापेक्षया विशेषं दर्शयितुं प्रयत्नेनेत्युक्तं, तथा च ललितपदसन्दर्भैः कतिपयैरेव श्लोकैरत्र वार्तिकार्थः सर्वोऽपि संगृह्य वर्ण्यत इति भावः । आरभ्यत इति वक्तव्ये प्रथमं बुद्ध्या संगृहीतत्वादारब्धेत्युक्तम् ॥२॥ ननूपनिषच्छब्दस्य ग्रन्थपरत्वमुक्तमयुक्तम् "उपनिषदं भो ब्रूहि" इत्यादौ ब्रह्मविद्यायामेव तत्प्रयोगदृष्टेरन्यायश्चानेकार्थत्वमित्याशङ्क्य, उत्तरमाह । *अत्र चेति । चशब्दाद् ग्रन्थान्तरे चाध्यात्मिके प्रवृत्तमुपनिषत्पदं ब्रह्मविद्यामात्रमाहेति दर्शयति । तत्र हेतुः *तदिति ॥३॥ अवयवार्थं दर्शयि-

उपोपसर्गः सामीप्ये तत्प्रतीचि समाप्यते ॥
सामीप्यतारतम्यस्य विश्रान्तेः स्वात्मनीक्षणात् ॥ ४ ॥
त्रिविधस्य सदर्थस्य निशब्दोऽपि विशेषणम् ॥
उपनीयेममात्मानं ब्रह्मापास्तद्वयं यतः ॥ ५ ॥
निहन्त्यविद्यां तज्जं च तस्मादुपनिषद्भवेत् ॥
निहत्यानर्थमूलं माऽविद्यां प्रत्यक्तया परम् ॥ ६ ॥
गमयत्यस्तसम्भेदमतो वोपनिषद्भवेत् ॥

तुम् उपेत्युपसर्गस्य वाच्यार्थमाह *उपेति। तस्यैव लक्ष्यार्थमाह। *तत्प्रतीचीति। तत्र हेतुः *सामीप्येति। सामीप्यमव्यवहितत्वम्। अन्तर्बहिर्विभागशून्ये प्रतीचि पर्यवस्यति "अनन्तरोऽबाह्यः" इति श्रुतेः। अतः सर्वतो व्यवधानाभावोपलक्षितं चैतन्यम् उपोपसर्गलक्षितमित्यर्थः ॥ ४ ॥ उपसर्गान्तरस्य धातोश्चार्थमाह। *त्रिविधस्येति। *सदर्थस्येति। क्विबन्तस्य सदेर्विशरणादिकर्तृत्वाख्यस्त्रिविधोऽर्थः। "षद्लृ विशरणगत्यवसादनेषु" इति स्मृतेः। तस्योपशब्दवन्निशब्दोऽपि वक्ष्यमाणरीत्या त्रिविधस्यापि समर्पणद्वारा विशेषणमित्यर्थः। इत्थमवयवार्थत्वेऽपि कथं विद्यायामेवोपनिषत्पदमित्याशङ्क्य, उपसर्गयोर्धातोश्चार्थावनुवदन् विशेषणविशेष्ययोर्विद्यागमकत्वात्सैवोपनिषदित्याह *उपनीयेति। त्वमर्थं शुद्धमुपोपलक्षितं प्रत्यञ्चं ब्रह्म ग्राहयित्वा विद्या सकार्यामविद्यां पूर्वावस्थातः शिथिलयति अतो व्यवयवार्थस्य पौष्कल्यात् सैवोपनिषदित्यर्थः ॥ ५ ॥ ६ ॥ सम्प्रत्युपसर्गार्थं धात्वर्थं चावसादनत्वमनुवदन्विद्यायामेव तत्प्रवृत्तौ प्रकारान्तरमाह। *प्रवृत्तीति। प्रवृत्तिहेतवो रागादयस्तानशेषेण तद्धेत्वज्ञानस्य प्रत्यक्मात्रतया निरासद्वारा विद्या नाशयति अतः सैवोपनिषदित्यर्थः ॥ ७ ॥ विद्यैव चेदुपनिषदिष्टा तर्हि कथं ग्रन्थे तच्छब्दः प्रयु-

प्रवृत्तिहेतून्निःशेषांस्तन्मूलोच्छेदकत्वतः ॥ ७ ॥
यतोऽवसादयेद्विद्या तस्मादुपनिषद्भवेत् ॥
यथोक्तविद्याहेतुत्वाद्ग्रन्थोऽपि तदभेदतः ॥ ८ ॥
भवेदुपनिषन्नामा लाङ्गलं जीवनं यथा ॥
ऐकात्म्यविषयान्नान्यो वेदान्तवचसां यतः ॥ ९ ॥
लभ्यते विषयः कश्चित्तस्मात्त्द्धीस्तमोपनुत् ॥
सा चात्मोत्पत्तितो नान्यद् ध्वान्तध्वस्तावपेक्षते१०॥
प्रत्यग्धियोविविदिषासिद्ध्यै वेदानुवचनादयः ॥
ब्रह्मावाप्त्यै तु तत्त्यागस्त्यागेनैक इतिश्रुतेः ॥११॥

क्तः ? इत्याशङ्क्य, साध्यसाधनयोरभेदोपचारादिति सदृष्टान्तमाह। * यथोक्तेति ॥ ८ ॥ ननु वेदान्तानामैक्यं विषयः तत्र प्रत्यक्षादिविरोधात्तेषां सम्पदादिपरत्वं, तथा चैक्यधीरप्रमेति तदर्थं ग्रन्थारम्भो व्यर्थस्तत्राह* ऐकात्म्येति। उपक्रमादितात्पर्यलिङ्गैरैक्यपरत्वे वेदान्तानां सम्पदादिपरत्वायोगात्प्रत्यक्षादिविरोधस्य परिहरिष्यमाणत्वादैक्यज्ञानस्य प्रमात्वेन फलत्वमित्यर्थः ॥ ९ ॥ ऐक्यधियः प्रमात्वे ऽप्यन्यानपेक्षायास्तस्याः मोहानिवर्तकत्वान्न फलवत्त्वमित्याशङ्क्य, अन्यत् किं कर्म ज्ञानाभ्यासो वा तया ऽपेक्ष्यते ? नोभयमपीत्याह। *सा चेति। प्रत्यग्धीः नान्यापेक्षा तत्त्वधीत्वात् शुक्तितत्त्वधीवत्। न हि मानस्य स्वफले तदितरापेक्षेति भावः ॥ १० ॥ तथापि "धर्मात्सुखं च ज्ञानं च" इतिस्मृत्या धर्मशब्दितावश्यानुष्ठेयकर्मभ्य एव ज्ञानोत्पत्तिसम्भवात्किमनेन ग्रन्थारम्भेणेत्यत आह। *प्रत्यगिति। वेदानुवचनादिधर्माः सत्त्वशुद्धिविविदिषाहेतवः। "विविदिषन्ति यज्ञेन" इत्यादिश्रुतेः। स्मृतिस्तु परम्परया तेषां ज्ञानहेतुत्वादर्थवतीति भावः। किंच सर्वकर्मत्यागस्य ज्ञानाङ्गत्वेन श्रुतत्वादपि न कर्मणां

न कर्मणा न प्रजया न धनेनामृता जनाः ॥
त्यागेनैके ऽमृतत्वं त आनशुः शुद्धबुद्धयः ॥ १२ ॥
नन्वभ्युदयवत्साध्या मुक्तिरप्राप्तरूपतः ॥
सिषाधयिषया चातोऽधिकारी न बुभुत्सया ॥१३॥
नैवं साध्याऽप्यसौ मुक्तिः स्वर्गवन्नैव जन्यते ॥
किन्त्वभिव्यज्यते बोधात्प्रदीपेन घटो यथा ॥१४॥
तमोमात्रान्तरायत्वात्तमसो विद्यया हृतेः ॥
व्यज्यमानैव सा साध्येत्युपचारात्प्रयुज्यते ॥१५॥
चिकित्सयेव सम्प्राप्यं स्वास्थ्यं रोगार्दितस्य तु ॥
आत्माविद्याहतेर्बोधात्तत्कैवल्यमवाप्यते ॥ १६ ॥
ब्रह्म वा इदमग्रेऽभूत्तदात्मानमवेत्पुनः ॥

साक्षाद् ज्ञानहेतुत्वमित्याह । * ब्रह्मेति । तुशब्दोऽवधारणार्थः त्याग इत्यनेन सम्बध्यते । उक्तश्रुतिमेव व्यनक्ति । *नेति । तथा च विवेकादिसम्पन्नस्य सर्वकर्मत्यजः प्रत्यक्तत्त्वजिज्ञासोरयमारम्भः ॥ १२ ॥ जिज्ञासोरधिकारमुक्तमाक्षिपति । *नन्विति ॥ १३ ॥ अप्राप्तरूपत्वादितिहेतुरप्रसिद्ध इति परिहरति । * नैवमिति । तर्हि पुंव्यापारवैयर्थ्यमत आह । * साध्याऽपीति । तथाचाभिव्यक्त्यर्थः पुरुषयत्न इति भावः ॥ १४ ॥ ॥ १५ ॥ मुक्तिर्वस्तुतः साध्या प्रेप्सितत्वात् स्वर्गादिवदित्याशङ्क्य, व्यभिचारमाह । * चिकित्सयेति । स्वरूपेऽवस्थानं हि स्वास्थ्यं, तत्सदातनमेव रोगाभिभूतमौषधादिना तद्विगमने प्राप्यते तद्वत् बोद्धुरात्मत्वेन स्थिताऽपि मुक्तिरविद्यापिहिता तद्बोधात् तद्ध्वस्तेः प्राप्येत्युपचर्यते । अत उक्तहेतो रोगिप्रेप्सितस्वास्थ्ये व्यभिचार इत्यर्थः ॥१६॥ मुक्तेरात्मत्वेन नित्याप्तत्वे मानमाह । *ब्रह्मेति ॥ १७ ॥ मुक्तेर्नित्याप्तत्वे फलितमाह । * सुषुप्तेति ।

अहं ब्रह्मेति तस्मात्तत्सर्वमासीदिति श्रुतिः ॥१७॥
यो ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवत्येष इति श्रुतिः ॥
सुप्तसनरवच्छ्रुत्या बोध्यते प्रेर्यते न तु ॥ १८ ॥
प्रेर्यतेऽभ्युदये कर्त्ता नृतन्त्रे विधिवाक्यतः ॥
किमत्र विधिना कार्यमनृतन्त्रे चिदात्मनि ॥१९॥
जिज्ञासोरधिकारोऽतो न सिषाधयिषोरिति ॥
सुस्थमेतदथैतस्य दाढ्यायैव मतान्तरम् ॥ २० ॥
पर आहात्मनः स्वास्थ्यं श्रेयो यद्यभिवाञ्छसि ॥
कर्मभ्य एव तत्सिद्ध्येच्छ्रुतत्वात्कर्मणः श्रुतौ ॥२१॥
न च कर्मातिरेकेण मुक्त्यभ्युदयसाधनम् ॥

यथा पार्श्वस्थेन सुप्तः पाणिपेषणादिना बोध्यते नानुष्ठाप्यते तथा मुमुक्षुरपि तत्त्वमादिश्रुत्या " नासि त्वं संसारी ब्रह्मैव" इति व्युत्पाद्यते न किञ्चित् कार्यते इत्यर्थः ॥ १८ ॥ " ननु स्वर्गकामो यजेत " इत्यादिवत् " प्रज्ञां कुर्वीत " इत्यादिना ज्ञानं विधीयते ऽतो विधेयधात्वर्थसाध्या मुक्तिः स्वर्गादिवदित्याशङ्क्य, युक्तः कर्मणि विधिः पुरुषतन्त्रत्वात्तस्य, ज्ञानस्य तु पुंसाऽननुष्ठेयत्वादत्र श्रुतोऽपि विधिस्तद्धेतुपदार्थविवेकपर इत्यर्थमभिप्रेत्याह * प्रेर्यत इति ॥१९॥ विध्यभावे फलितं दर्शयन्नुत्तरग्रन्थस्य पौनरुक्त्यं परिहरति । * जिज्ञासोरिति ॥२०॥ स्वतःसिद्धाऽपि मुक्तिः कर्मणैव सिध्यति तस्यैव पुमर्थहेतुत्वेन श्रुतत्वादिति शङ्कते । * पर इति । स्वास्थ्यं स्वरूपावस्थानलक्षणम् । श्रेयः कैवल्यमित्यर्थः ॥ २१ ॥ कर्मेतरपुमर्थसाधनाभावे हेतुमाह * निषेधेति । सर्वस्यापि वेदार्थस्य विधिनिषेधतच्छेषत्वेन समाप्तेः कर्मैव पुरुषार्थहेतुरतो मुक्तिरपि स्वर्गवत् साध्येत्यर्थः ॥ २२ ॥ सिद्धबोधिवाक्यानां विधिशेषत्वेन

निषेधाविधिमात्रत्वाद्वेदार्थस्येह सर्वतः ॥ २२ ॥
वचसामाक्रियार्थानां विधिनैवैकवाक्यताम् ॥
जैमिनिर्न्यायदृक्चाह नातः स्वार्थे प्रमाणता ॥२३॥
कर्मापेक्षाऽपि नानित्या मुक्तिर्जन्यत्ववर्जनात् ॥
शिष्यते केवलं स्वास्थ्यमस्वास्थ्यस्य चिकित्सने ॥२४॥
निषिद्धकाम्ययोस्त्यागात्कर्मणोर्नित्यकर्मणः ॥
करणात्प्रत्यवायस्य हतेश्चास्य चिकित्सनम् ॥२५॥
काम्यकर्मपरित्यागाद्देवादित्वं न ढौकते ॥
निषिद्धस्य निरस्तत्वान्नारकीं नैत्यधोगतिम् ॥ २६ ॥
नित्यानुष्ठानतश्चेमं प्रत्यवायो न संस्पृशेत् ॥
आगामिजन्मनोऽसत्त्वे निर्विघ्नं स्वास्थ्यमिष्यताम् २७॥
शरीरारम्भकं कर्म भोगेन क्षीयते ततः ॥
विनाऽप्यैकात्मसम्बोधान्मुक्तिः सिद्धाऽन्तरात्मनः २८॥
स्वात्मनः कर्मशेषत्वे तद्धियः कर्मशेषता ॥
अर्थवादो भवेत्सर्वमात्मज्ञानफलं श्रुतम् ॥ २९ ॥
स्वरूपेऽवस्थितिर्मुक्तिरात्मनः सा च साधनात् ॥
सिध्यतीति वदन्पूर्ववादी कस्मान्न लज्जते ॥ ३० ॥

प्रामाण्यं जैमिनेरपि सम्मतमित्याह । * वचसामिति ॥२३॥२४॥ क्रियाफलस्यापि मुक्तेर्नित्यत्वं साधयति । *निषिद्धेति ॥२५॥ उक्तमेवार्थं विवृणोति । *काम्येति ॥२६॥ न ढौकते न प्राप्नोति ॥२७॥२८॥ "ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवति" इत्यादौ ज्ञानस्यापि फलं श्रूयते इत्याशङ्क्य, आत्मनः कर्मशेषत्वात्तत्संस्कारकज्ञाने श्रूयमाण-फलस्यापापश्लोकश्रवणवदर्थवादतेत्याह । *स्वात्मन इति॥२९॥ ऐकभविकन्यायेन परोक्तां मुक्तिं तदुक्तविरोधप्रकटनेन दूषयति। स्वरूप इति ॥३०॥ उक्तहेत्वनुष्ठानात्प्रागात्मा तत्र स्वरूपेऽवस्थितो

तत्रात्मा किं स्वरूपे प्राङ् न तस्थावुत तस्थिवान् ॥
आद्ये तन्न स्वरूपं स्यादात्मनः सर्वदा ऽसतः ॥३१॥
अथावस्थित एवायं किमर्थं हेतुमार्गणम् ॥
स्थितत्वहेत्वपेक्षायामनिर्मोक्षः प्रसज्यते ॥ ३२ ॥
विषयाभ्यासजास्वास्थ्यनुत्त्यर्थं हेतुमार्गणम् ॥
इति चेद्विषयाभ्यासो निर्हेतुर्वाऽथ हेतुमान् ॥ ३३ ॥
न मुक्तिराद्ये हेतुश्च धर्मादिरथवेतरः ॥
नेतरो दुर्निरूपत्वाद्धर्माधर्मौ च चिन्तय ॥ ३४ ॥
किमसङ्गस्वभावस्य विषयैः सङ्गतिं बलात् ॥
कुरुतः कर्तृरूपस्य सङ्गयोग्यस्य वा वद ॥ ३५ ॥
भल्लातकाङ्कवद्वस्त्रे बलात्कर्तुं न शक्यते ॥
न हि व्योमं घटीकर्तुं कुशलो ऽपीह शक्नुयात् ॥३६॥
आत्मा कर्त्रादिरूपश्चेन्मा काङ्क्षीस्तर्हि मुक्तताम् ॥

न वेति विकल्प्य दूषयति *तत्रेत्यादिना। असतः असत्त्वात्। यत्र स्वत एव सदाऽनवस्थितस्तन्नात्मस्वरूपम् आगन्तुकत्वात् धर्मवदित्यर्थः ॥३१॥३२॥ न स्वरूपावस्थानार्थमुक्तमुपायमुपगच्छामः किन्तु संसृष्टेषु विषयेष्वसकृदनुभवजनितपापशमनायेति शङ्कते *विषयेति॥३३॥ स्वभावादेवात्मनि चैतन्यवद्विषयसम्पर्क इत्याद्यपक्षमनिर्मोक्षप्रसङ्गेन दूषयति *न मुक्तिरिति। विषयसंसर्गः सहेतुरिति पक्षं विकल्प्य दूषयति *हेतुश्चेत्यादिना ॥३४॥३५॥ *भल्लातकेति। यथा वस्त्रे वस्तुतोऽकलङ्के भल्लातकफलं संसृज्यमानं तत्र कलङ्कयति नैवमसङ्गात्मनि धर्माधर्मावनर्थयोगविधायकावित्यर्थः। तयोरात्मन्यनर्थसम्बन्धाधानासामर्थ्ये साधर्म्यदृष्टान्तेनाप्याह *न हीति। यथा कुशलः कुलालो मृदं घटीकरोति तद्वन्न नभो घटीकर्त्तुमलमित्यर्थः ॥ ३६ ॥ द्वितीयमनूद्य दूष-

न हि स्वभावो भावानां व्यावर्तेतौष्ण्यवद्रवेः ॥३७॥
नतु कर्तृत्वभोक्तृत्वकार्यमेवात्मसंसृतिः ॥
नतु तच्छक्तिरित्यात्मा मुक्तः स्याच्छक्त्यवस्थितौ ॥३८॥
नैवं शक्तेरवस्थाने तत्कार्यस्यानिवारणात् ॥
शक्तिस्वरूपहाने तु शक्तिमद्वस्तुनिन्हुतिः ॥ ३९ ॥
अथ कार्यानभिव्यक्तिर्निमित्तासम्भवान्न तत् ॥
धर्मादेः शक्तिरूपेण सम्भवः केन वार्यते ॥ ४० ॥
तस्मात्कर्तृस्वभावस्य दुर्लभा मुक्तिरात्मनः ॥
साधनं च निषिद्धादिवर्जनं दुःशकं तथा ॥ ४१ ॥
सूक्ष्मापराधसंदृष्टेरतियत्नवतामपि ॥

यति *आत्मेति ॥३७॥ नात्मा कर्तृत्वादिकार्यस्वरूपः किन्तु तच्छक्तिस्वभावः, तथा च कर्तृत्वादिकार्यनिवृत्तावप्युपपन्नाऽऽत्मनो मुक्तिरिति शङ्कते *नन्विति ॥३८॥ कर्तृत्वादिकार्यवन्मुक्तौ तच्छक्तिरपि कदाचिन्नश्यति न वेति विकल्प्य उभयत्र दोषमाह *नैवमिति ॥३९॥ न शक्तेः स्वरूपनाशो मुक्तिः किन्तु शक्तेर्यत्कार्यं तदनभिव्यक्तिरिति शङ्कते *अथेति। कार्यानभिव्यक्तेः स्वापादौ सत्त्वादतिप्रसङ्गोऽत आह *निमित्तेति। स्वापादौ पुनरभिव्यक्तिनिमित्तादृष्टादीनि सन्ति, मुक्तौ तु तदभावान्नातिप्रसङ्ग इत्यर्थः। मुक्तौ धर्मादेरपि कर्तृत्वादिवच्छक्तिरूपेण स्थितिसम्भवात्कदाचित्कार्यव्यक्तिः स्यात्तथा चानिर्मोक्ष, इति दूषयति *न तदित्यादिना॥४०॥ विषयाभ्यासजास्वास्थ्यनुत्तये कार्यानभिव्यक्तये वा परकीयोपायो नोपयोगीत्युक्तम्, इदानीं तदुपाय एव दुष्करोऽप्रामाणिकश्चेत्याह *साधनं चेति॥४१॥ *निपुणोऽपीति। पुण्यदेशवासात्पुण्यस्य पापदेशवासात्पापस्य वोत्पत्ति-

निषिद्धकाम्ये निःशेषे वर्जयेन्निपुणोऽपि कः ॥ ४२ ॥
मुमुक्षुः काम्यपापे द्वे वर्जयेदिति चोदना ॥
नास्ति वेदे क्वचिद्येन वचनात्तत्प्रकल्प्यते ॥ ४३ ॥
काम्यादिवर्जनं चैतत्स्वकपोलप्रकल्पितम् ॥
अतः प्रामादिकात्काम्यान्निषिद्धाच्च पुनर्जनिः ॥ ४४ ॥
अथापराधो यस्यास्ति जायतामेष यस्य तु ॥
नापराधो मुच्यते ऽसाविति चेद्वर्धतां भवान् ॥ ४५ ॥
सापराधत्वतो मुक्तिः संदिग्धैव प्रसज्यते ॥
द्विजातीनां खरादेस्तु त्वदुक्त्या स्यादसंशयम् ॥ ४६ ॥
नित्यस्य फलमिष्टं चेदुपात्तदुरितक्षयः ॥
तथापि काम्यपुण्यानां क्षयो नादुरितत्वतः ॥ ४७ ॥
उपपातकमल्पं चेत्क्षपितां नित्यकर्मणा ॥

दुष्परिहरेति भावः ॥ ४२ ॥ ४३ ॥ यतो निषिद्धकाम्यवर्जनमशक्यम् अतस्तत्पक्षे पुनर्जननमावश्यकमित्याह * अत इति॥४४॥ यस्य निषिद्धादिवर्जनमशक्यं तस्य जन्मास्तु, यस्य तु क्षपिताशेषकल्मषस्य सूक्ष्मापराधो ऽपि नास्ति तस्योक्तविधया मुक्तिरस्तीति शङ्कते *अथेति । मनुष्यमात्रे ऽपराधस्य सन्दिग्धत्वान्मुक्तौ निःसन्दिग्धाधिकारस्त्वन्मते गर्दभादेरेव स्यादिति सोपहासमुत्तरमाह *वर्द्धतामिति ॥४५॥४६॥ अपि च "धर्मेण पापमपनुदति" इति श्रुतेर्दुरितानां नित्यादिना क्षयेऽपि सुकृतानां तदविरोधादनारब्धपुण्यकृतदेहान्तरं दुर्वारमित्याभिप्रेत्याह *नित्यस्येति ॥४७॥ *अनन्तेति । "श्वसूकरखरोष्ट्राणां गोजाविमृगपक्षिणाम् । चाण्डालपुल्कसानां च ब्रह्महा योनिमृच्छति" इति स्मृतेरित्यर्थः। एतेनोपात्तान्यपि सर्वाणि कर्माणि सम्भूय एकमेव

अनन्तदेहहेतूनां हत्यादीनां कुतः क्षयः ॥ ४८ ॥
पापं पुण्यकृतां नेदृङ् नास्ति स्वर्गावरोहिणाम् ॥
श्वशूकरादिजन्मोक्तेर्विप्रक्षत्रादिजन्मवत् ॥ ४९ ॥
रमणीयतराचारा विप्रक्षत्रादियोनयः ॥
कपूयचरणाः श्वादियोनयः स्युरिति श्रुतिः ॥ ५० ॥
नित्यकर्मभिरप्यस्ति स्वर्गः काम्याग्निहोत्रवत् ॥
आपस्तम्बेन तत्प्रोक्तमाम्रवृक्षनिदर्शनात् ॥ ५१ ॥
फलार्थे निर्मिते त्वाम्रे छायागन्धाववारितौ ॥
तथा वर्णाश्रमाचारादनुगच्छेत् त्रिविष्टपम् ॥ ५२ ॥
निषिद्धकाम्यानित्यानि पूर्वजन्मसु चात्र च ॥
कृतानि सन्त्यनन्तानि स्वास्थ्यं तत्रात्मनः कुतः॥५३॥
ऐकात्म्यज्ञानतः कर्मक्षयं चेदात्थ तर्हि ते ॥

देहमारभन्त इति तदभिमतैकभविकत्वमपि निरस्तमिति ध्ये-यम् ॥४८॥ धर्माभिरतानामनेकजन्मारम्भकं पापं नास्ति अ-न्यथा न धर्मे प्रवृत्तिः स्यादित्याशङ्क्य, स्वर्गच्युतानामपि सू-करादिजन्मश्रवणान्मैवमित्याह *पापमित्यादिना । तथा चान-न्तपुण्यकरणेऽपि ज्ञानं विना न मुक्तिरिति भावः ॥४९॥५०॥ किञ्च नित्यकर्मणां दुरितक्षयातिरिक्तफलश्रवणादपि न त्वन्मते मु-क्तिः सम्भवतीत्याह *नित्येति । तत्र तद्यथा "आम्रे फलार्थे निमित्ते छायागन्धावनूत्पद्येते एवं धर्मं चर्यमाणमर्था अनूत्पद्य-न्ते" इत्यापस्तम्बस्मृतिमर्थतः पठति *फलार्थमिति । निमित्ते नि-र्मिते आरोपिते वा ॥५१॥५२॥५३॥ इदानीं निरूद्धगतिकः सिद्धान्तमालम्बते *ऐकात्म्येति । मन्मतप्रवेशे मम यथा निश्चिता मुक्तिस्तद्वत्तवापीत्याह *तर्हीति ॥५४॥ तस्मान्मुमुक्षुणा सर्वकर्म-

निर्विघ्ना मुक्तिरस्त्वद्य ममैव हि न संशयः ॥ ५४ ॥
तेन निःसारतां बुध्वा कर्मणां वेदतत्त्ववित् ॥
ऐकात्म्यज्ञानमन्वेति कर्मत्यागपुरःसरम् ॥ ५५ ॥
यत्तूक्तं कर्मशेषत्वमात्मतज्ज्ञानयोर्न तत् ॥
न तावदात्मा तच्छेषोऽनुवृत्तेर्लोकमोक्षयोः ॥ ५६ ॥
ज्ञानं कस्यात्मनोऽत्र स्यादिह कर्तृपरात्मसु ॥
देहात्मधीर्भोगहेतुर्वैदिकं कर्म न स्पृशेत् ॥ ५७ ॥
देहान्तराभिसम्बन्धी न चात्मास्तीति जानतः ॥
विवेकिनो न युक्तेयं प्रवृत्तिः पारलौकिकी ॥ ५८ ॥
बाढं कर्त्रात्मधीः कर्महेतुश्चेदस्तु तावता ॥
किमायातं कर्मघातिपरब्रह्मात्मवेदने ॥ ५९ ॥

संन्यासपूर्वकं श्रवणाद्येव कर्त्तव्यमित्युपसंहरति *तेनेति ॥ ५५ ॥ यागादिकर्तृत्वादात्मनस्तद्द्वारा तज्ज्ञानस्यापि कर्माङ्गतेति पूर्वपक्षोक्तमनुवदति *यत्त्विति । आत्मनस्तावन्न कर्माङ्गता तस्य कृष्यादावपि कर्तृत्वेन यागादिना ऽव्यभिचरितसम्बन्धाभावादित्याह *नेति ॥ ५६ ॥ आत्मज्ञानमङ्गमित्यत्राप्यात्मपदार्थो देहो वा अन्तःकरणविशिष्टो वा ऽशनायाद्यतीतो वेति विकल्पयति *ज्ञानमिति ॥ आद्यं दूषयति *देहात्मेति ॥ ५७ ॥ कर्त्रात्मनो लौकिकसाधारणत्वेऽपि तस्य देहातिरिक्तत्वधियः क्रतोरन्यत्रानुपयोगात्तज्ज्ञानं कर्माङ्गमिति मत्वा द्वितीयं शङ्कते *देहान्तरेति ॥ ५८ ॥ कर्तृत्वादिविशिष्टात्मज्ञानस्याङ्गत्वेऽप्यस्मदभिमतवेदान्तवेद्यात्मतज्ज्ञानयोर्न कर्माङ्गता, प्रत्युत कर्मनिर्मूलहेतुत्वमित्याह *बाढमिति ॥५९॥ उक्तमेवार्थं स्पष्टयति *व-

वर्णाश्रमवयोवस्थाध्यासं कर्मोपजीवति ॥
वर्णाश्रमादि हन्त्येतत्परब्रह्मात्मवेदनम् ॥ ६० ॥
कर्तृभोक्त्रादिरूपत्वं प्रत्यगज्ञानहेतुजम् ॥
ज्ञाते प्रतीचि तद्रूपमपैति स्वाप्नरूपवत् ॥ ६१ ॥
दारपुत्रधनादीनि कर्मसाधनतां ययुः ॥
यानि तान्यपयान्तीति किमु वक्तव्यमात्मनः ॥६२॥
देहतद्बाह्यरूपं यद्विशेषणमुदीर्यते ॥
प्रतीचो निर्विशेषस्य तदज्ञानं विना न हि ॥ ६३ ॥
चोरोऽसौ मामभिप्रैतीत्येवं चोरविशेषणम् ॥
स्थाणौ सम्भावयत्यज्ञो न त्वभिज्ञस्तमो विना॥६४॥
करोम्यन्धो द्विजो बालो दग्धाश्छिन्नोऽहमित्यपि ॥

र्णेति। अहं ब्राह्मणः गृही युवा ऽरोगीत्यध्यासं विना कर्माणि प्रवृत्त्ययोगात् विशिष्टात्मधियस्तदङ्गत्वेऽपि न शुद्धात्मधियस्तदङ्गता तस्यास्तन्निवर्त्तकत्वादिति भावः ॥ ६० ॥ सत्यस्य कर्तृत्वादेः कथं ज्ञाननिवर्त्यत्वमित्याशङ्क्य, कर्तृत्वादिरात्मनि कल्पितः दृश्यत्वात्स्वप्नगजादिवदित्यभिप्रेत्याह *कर्त्रिति ॥ ६१ ॥ प्रत्यक्तत्त्वसाक्षात्कारेणात्मधर्मत्वेन प्रतीतकर्तृत्वादिनिवृत्तौ कर्मसाधनीभूतबाह्यदारादिनिवृत्तिः कैमुतिकन्यायसिद्धेत्याह *दारेति । *कर्मसाधनतां ययुरिति। सभार्यस्य जातपुत्रस्य धनवत आधानादिविधानादिति भावः ॥६२॥ किञ्च देहादेरात्मनश्चाहं मनुष्य इत्यादिविशेषणविशेष्यत्वेन प्रतीतिर्देहादेः कल्पितत्वमन्तरा न घटत इत्याह *देहेति ॥ ६३ ॥ मोहादेवान्यदन्यस्य विशेषणमित्युक्तं दृष्टान्तेन स्पष्टयति *चोर इति । यो हि पुरः स्थितं स्थाणुं स्थाणुत्वेन न वेद स त्वसौ चोर इत्यभिप्रेत्यागच्छतीति चोरेण तं विशिनष्टि, यस्तु पुरोवर्तिनं स्थाणुं स्थाणु-

नाविद्यामन्तरेणैतैः प्रत्यगात्मा विशिष्यते ॥ ६५ ॥
इयमेवात्मनो ऽविद्या कर्माधिकृतिकारणम् ॥
अधिक्रियन्ते येनैते बृहस्पतिसवादिषु ॥ ६६ ॥
सर्वकर्मसमुच्छेदि ज्ञानं वेदान्तमानजम् ॥
तन्मूलाज्ञाननाशित्वान्नास्य कर्माङ्गता ततः ॥६७॥
यच्चोक्तमर्थवादत्वं ब्रह्मज्ञानफलस्य तत् ॥

त्वेन वेद स तं तेन न विशिनष्टि, अतो ऽन्वयव्यतिरेकाभ्यां स्थाणोर्मोहादेव पुंविशेषणत्वं तथा ऽन्यत्रापीत्यर्थः ॥ ६४ ॥ मोहादृतेऽपि दण्ड्ययमित्यादौ विशेषणविशेष्यभावो दृष्ट इत्याशङ्क्य अगृहीतभेदयोर्विशेषणविशेष्यत्वेन प्रतीतौ मोहो हेतुरुक्तः । दण्डीत्यादौ तयोर्भेदग्रहाद्वैपम्यमित्यभिप्रेत्य निर्विशेषात्मना सहागृहीतभेदविशेषणान्युदाहरति * करोमीति ॥ ६५ ॥ कर्त्रादीनामज्ञातभेदानां पुंस्थाणुविशेषणत्ववदात्मविशेषणत्वस्याविद्याकृतत्वेऽपि प्रकृतधर्माधिकारे किमायातं ? तत्राह * इयमेवेति । इयमविद्या ऽविद्याधीनविशेषणविशेष्यताऽऽत्मनः कर्मसम्बन्धब्राह्मण्याद्यभिमानहेतुर्येन ब्राह्मणादयो बृहस्पतिसवादिषु स्वामित्वेन सम्बध्यन्ते तादृशाभिमाने हेतुर्विशेषणविशेष्यभावापन्ना ऽविद्येवेति पूर्वेणान्वयः । तथा च कर्मसम्बन्धनिमित्तब्राह्मणाद्यभिमानस्याविद्यकत्वादविद्वान्कर्माधिकारीति भावः ॥ ६६ ॥ अविदुषः कर्माधिकारित्वे फलितमाह *सर्वेति । प्रमाणजन्यं ज्ञानं कर्ममूलाज्ञाननिवर्तकत्वेन कर्मोच्छेदकं यस्मात्ततोऽस्य न कर्माङ्गतेति योजना ॥६७॥ शुद्धात्मज्ञानस्य कर्मानङ्गत्वे तत्फलश्रुतेः ब्रह्मात्मैक्यपरत्वेन स्वार्थपरत्वाभावादर्थवादत्वेऽपि न गुणवादता किन्तु "यन्न दुःखेन

अभ्युपेम्यर्थवादत्वं वचसोऽन्यपरत्वतः ॥ ६८ ॥
विरोधानुपलम्भेनापापश्लोकश्रुतेरिव ॥
नैवाभूतार्थवाक्त्वं किन्तु भूतार्थवादता ॥ ६९ ॥
कुतो विरोधः शङ्क्येन प्रत्यक्षे ब्रह्मधीफले ॥
ब्रह्मत्वमात्मनो दृष्ट्वा नोत्तरेत्संसृतिं कथम् ॥ ७० ॥
उत्तीर्य संसृतिं भूयः कर्तृत्वादीन्न वीक्षते ॥
रागादिवदनर्थत्वात्कर्तृत्वादिजिहासतः ॥ ७१ ॥
कर्तृत्वादिस्वभावस्य दृश्यत्वात्तु दृगात्मनि ॥
अविद्याकल्पितत्वं स्याद् दृगात्मा तु न दृश्यते ॥७२॥
प्रमाता साक्षिणा दृश्यो मातुर्मानं प्रजायते ॥

सम्भिन्नमित्यादिवत् भूतार्थवादतेत्याह *यच्चेत्यादि ॥६८॥६९॥ विदितब्रह्मणोऽपि कर्तृत्वाद्यनिवृत्तेः "ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवति" इत्यादिफलश्रुतेरपि गुणार्थवादत्वमित्याशङ्क्य असम्यगज्ञानिनां तथात्वे ऽप्यप्रतिबद्धसाक्षात्कारवतामसङ्गाद्वितीयपरमानन्दस्यानुभविकत्वान्न विरोधशङ्केत्याह *कुतो विरोध इति ॥७०॥ *न वीक्षत इति । पूर्ववदात्मनिष्ठतया न पश्यतीत्यर्थः । कर्तृत्वादेर्जिहासितत्वे हेतुः *रागेति । आदिशब्देन अहिकण्टकादिग्रहः ॥७१॥ कर्तृत्वादेः सत्यत्वात्तत्यागः कथं घटेतेत्याशङ्क्य, तन्मिथ्यात्वसाधकं पूर्वोक्तानुमानं स्मारयति *कर्त्रेति । दृश्यत्वं चैतन्यविषयत्वमतो नात्मनि व्यभिचार इत्याह *दृगात्मेति ॥ ७२ ॥ कर्तृत्वादेरात्मधर्मत्वाभावानुमानं तद्धर्मत्वग्राहकाहंप्रत्ययबाधितमित्याशङ्क्य, स किं प्रत्ययः प्रमातृविषयः साक्षिविषयो वा ? तत्राद्यमङ्गीकृत्य द्वितीयं दूषयति *प्रमात्रित्यादिना । यस्मान्मात्रादित्रयं दृश्यं तस्मान्मात्रादित्रयसाक्षी न स्वविषयप्रमातृकर्तृकमेयगोचरक्रियाव्याप्यो भवति । यथा न वन्हिः स्वदाह्या-

मानेन मीयते मेयं साक्षिदृश्यं त्रयं ततः ॥ ७३ ॥
मातृस्थं मेयगं मानं प्रतीचि त्रयसाक्षिणि ॥
न व्यापारयितुं शक्यं वन्हिं दग्धुमिवोल्मुकम् ॥७४॥
परार्थसंहतानात्मभोग्यकर्त्रादिबोधिना ॥
मानेन तद्विरुद्धोऽर्थः साक्ष्ययं मीयते कथम् ॥ ७५ ॥
साक्षिसाक्ष्याभिसम्बन्धः साक्षिवस्तुनि कल्पितः ॥
साक्ष्यापेक्ष्यं न साक्षित्वं केवलानुभवात्मनि ॥७६॥
इच्छाद्वेषादयोऽप्येते न चिदात्मनि सम्मताः ॥
कामः सङ्कल्प इत्येवं मनोधर्मत्वसंश्रवात् ॥ ७७ ॥

ल्मुकक्रियाव्याप्यस्तद्वदित्यर्थः ॥ ७३ ॥ ७४ ॥ नन्वात्मा मात्रादिग्राहकग्राह्यः प्रमात्रादेरविलक्षणत्वात् प्रमात्रादिवदित्याशंङ्क्यासिद्धो हेतुरित्यभिप्रेत्याह *परार्थेति ॥ साक्षी प्रमात्रादिविलक्षणः अपरार्थत्वात् व्यतिरेके मात्रादिवदित्यभिप्रेत्य दृष्टान्ते परार्थत्वं साधयति । *संहतेति । विमतं परार्थं संहतत्वात् गृहवदित्यर्थः । प्रमात्राद्यनात्मबोधिप्रत्ययेन तद्विलक्षणः साक्षी न विषयीकर्त्तुं शक्यः पराञ्चानस्य प्रतीचि प्रवृत्तिविरोधादिति भावः ॥ ७५ ॥ नन्वात्मनः साक्षित्वे साक्ष्येण सह सम्बन्धो वाच्यः, अन्यथा तत्साक्षित्वानुपपत्तिः, तथा चासङ्गत्वहानेरत आह *साक्षीति। यथा "सविता प्रकाशते"इत्यत्र प्रकाश्यमनपेक्ष्यापि सवितुः प्रकाशकत्वनिर्देशः,एवमात्मनः साक्ष्यमनपेक्ष्यापि साक्षित्वव्यपदेशो घटते, तदपेक्षत्वेऽपि तत्सम्बन्धस्य कल्पितत्वान्नासङ्गत्वहानिरित्यर्थः ॥७६॥ इच्छादीनामात्मधर्मत्वात्तदधीनकर्तृत्वादिरपि तद्धर्म इति नैयायिकास्तान्प्रत्याह *इच्छेति । इच्छादयः क्वचिदाश्रिताः गुणत्वाद्रूपवदित्यनुमानात्पारिशेष्यात्तेषामात्मगुणतेत्याशङ्क्य, श्रुतिविरोधान्नैवमित्याह *काम इति ॥ ७७ ॥

आत्मनश्चेदमी सर्वेऽनर्थं कुर्यात्स्वयं कथम् ॥
आत्मा जानन्यथा शत्रोस्तथा तस्मादनात्मवान् ॥७८॥
अविद्ययाऽऽत्मधर्मत्वे दोषः कश्चिन्न विद्यते ॥
तद्वर्जनस्य संसिद्धेर्वेदान्तैरात्मबोधनात् ॥ ७९ ॥
परागर्थप्रमेयेषु या फलत्वेन सम्मता ॥
संवित्सैवेह मेयोऽर्थो वेदान्तोक्तिप्रमाणतः ॥ ८० ॥

किं चामी चेदात्मधर्मा एषामनर्थहेतुत्वमात्मा वेत्ति न वा ? तत्राद्यं दूषयति *अनर्थमिति । स्वयं स्वस्येति यावत् । कुर्यात् [illegible]-दिसामग्रीं कथं सम्पादयेत्, बुद्धिपूर्वकारी नात्मनोऽनर्थं करोती-त्यत्र वैधर्म्यदृष्टान्तमाह *यथा शत्रोरिति । तस्माद् द्वितीयः परि-शिष्टः ततश्च प्राप्तं तेषामज्ञानकार्यत्वमित्यभिप्रेत्याह *तस्मादिति । अनात्मवानबुद्धिमानज्ञानीत्यर्थः ॥ ७८ ॥ अज्ञानकार्यत्वेऽपि तेषामनर्थहेतुत्वं तुल्यम् अनाद्यज्ञानस्यात्मवन्नित्यत्वादि-त्याशङ्क्य, विरोधिसन्निपातेऽनादिप्रागभावनिवृत्तिवद[illegible]-न्यज्ञानाभिव्यक्तचैतन्येन तस्यापि निवृत्तिसम्भवान्नेत्याह *अविद्ययेति ॥ ७९ ॥ नन्वविद्यानिवृत्तेरात्मनाऽनन्यत्वा[illegible] त-स्योपायत्वम् उपायोपेयत्वस्य [illegible] *परागिति । अ-स्यार्थः । पराचः शब्दादयोऽर्थाः येषां प्रमेयास्तानि प्रत्यक्षादिप्र-माणानि परागर्थप्रमेयाणि तेषु फलत्वेन सम्मता या संवित् [illegible]-स्तु न फलं जन्माभावात् सैव परमात्मस्वरूपा वेदान्तो[illegible]-णप्रमाणस्य प्रमेयस्तात्पर्यगम्योऽर्थः । तथा चाविद्यानिवृत्ते[illegible]-णोपायत्वं तन्निवृत्त्याऽऽत्मना च फलत्वादुपेयत्वमेकत्वेनाप्या-कारभेदादुभयथात्वमिति ॥८०॥ अपि चाद्वितीयात्मबोधिका-

अबोधकत्वान्नो मात्वं स्यादितोऽन्यार्थकल्पने ॥
वेदान्तानामतो ध्यानविध्याद्यर्थो न कल्प्यताम्॥८१॥
नन्वेवमपि मानत्वव्याघातः स्यात्क्रियाविधेः ॥
अद्वयात्मनि सम्बुद्धे कर्मानुच्छित्त्यसम्भवात् ॥ ८२ ॥
नैतदेवं यतो शेषमानानामपि मानता ॥
आपरात्मावबोधात्स्याद्बोधात्पूर्वमबाधनात् ॥ ८३ ॥
ऊर्द्ध्वं त्विष्टममानत्वमैकात्म्यमतिबाधनात् ॥
मानान्यपि च बाध्यन्ते मानेन प्रबलेन हि ॥ ८४ ॥
श्येनादिविधिबाधः स्यादाहिंसाविधिना यथा ॥
तथैवैकात्म्यमानेन द्वैतमानं प्रबाध्यताम् ॥ ८५ ॥
श्येनाहिंसाविधी एतौ दृष्टादृष्टार्थभेदतः ॥
व्यवस्थितौ तयोरेकमबाध्यममतं यदि ॥ ८६ ॥

न्तानामन्यार्थत्वकल्पनेऽबोधकतालक्षणमप्रामाण्यं स्यादतः कार्यार्थत्वं न कल्प्यमित्याह *अबोधकत्वादिति ॥ ८१ ॥ अद्वयानुभवविषयत्वं वेदान्तानाममृष्यन्नाशङ्कते *नन्विति । आद्वितीयात्मनि वेदान्तप्रामाण्येऽपि तज्ज्ञानेन कारकादिभेदस्यापहृतत्वात्कर्मकाण्डप्रामाण्यं व्याहन्येत तथा च तदेकदेशवेदान्तेष्वप्यनाश्वासः प्रसज्येतेति भावः ॥८२॥ किं तस्याप्रामाण्यं ज्ञानात्पूर्वं व्याहन्येत पश्चाद्वा ? । नाद्य इत्याह *नैतदिति । आत्मज्ञानपर्यन्तं मानत्वे हेतुमाह *बोधादिति ॥ ८३ ॥ द्वितीयमिष्टापत्त्या दूषयति *ऊर्ध्वमिति । ननु मानानां परस्परबाध्यबाधकभावो न दृष्टचरोऽत आह *मानानीति ॥८४॥८५॥ क्रोधारातिवशीकृतचित्तस्य दृष्टहिंसार्थतया श्येनादिविधिः जितक्रोधस्यादृष्टार्थतया न हिंस्यादिति विधिरिति व्यवस्थिताधिकारकत्वान्न तयोर्बाध्यबाधकतेति शङ्कते *श्येनेति । *अबाध्यममतमिति । अबा-

तर्ह्यद्वैतद्वैतमाने तत्त्वातत्त्वार्थगोचरे ॥
उभयोर्व्यवतिष्ठेतां नरयोर्मुक्तबद्धयोः ॥ ८७ ॥
कर्माण्यतो विधीयन्तामविवेकिनरं प्रति ॥
न तु विध्वस्तसकलकर्महेतुं बुधं प्रति ॥ ८८ ॥
सम्यग्विमृदिताशेषध्वान्तस्य च न पूर्ववत् ॥
अज्ञानादि पुनः कर्तुं शक्यते हेत्वसम्भवात् ॥ ८९ ॥
सर्वकर्मनिरासे ऽतो ऽधिकारः स्याद्विवेकिनः ॥
बुभुत्सोरपि संसिद्धो बुद्धत्वपदवाञ्छनात् ॥ ९० ॥
कारकव्यवहारे हि शुद्धं वस्तु न वीक्ष्यते ॥

ध्यमिति कृत्वोदाहरणमसम्मतमित्यर्थः ॥ ८६ ॥ प्रकृतेऽपि विद्वदविद्वद्विषयतया काण्डद्वयव्यवस्थोपपत्तेर्न बाध्यबाधकतेत्याह * तर्हीति ॥ ८७ ॥ ८८ ॥ अथ विद्वानपि यथापूर्वं मानतो व्यवहरति तत्कथं ज्ञानादूर्ध्वं विध्याद्यप्रामाण्यं? तत्राह *सम्यगिति । अत्राज्ञानशब्दस्तज्जन्यकर्मपरः । न च विदुषो मानप्रवृत्तिहेत्वज्ञानविलये व्यवहारानुपपत्तिरिति वाच्यम् । बाधितानुवृत्त्याऽपि तत्सम्भवादित्यर्थः ॥८९॥ फलितमाह *सर्वेति । विवेकिनः साक्षात्कारवतः । अथ यद्यविद्याविषयः कर्माधिकारस्तर्हि विविदिषासंन्यासो न स्यादित्याशङ्क्याह *बुभुत्सोरिति । विविदिषोद्देशेन कर्मविधानात्तत्सिद्धौ तेन प्रयोजनाभावाद्विविदिषोरपि कर्मत्यागो घटते इति भावः ॥९०॥ विविदिषोः कर्मत्यागे युक्त्यन्तरमाह *कारकेति । कर्त्रादिकारकाणां व्यवहारो नाम कर्म तस्मिन् सति जिज्ञास्यमानं शुद्धं वस्तु वीक्षितुं न क्षमः कर्मापहृतधीत्वादतो न जिज्ञासोः कर्माधिकारः । आरुरुक्षोर्मुनेर्योगमित्यादिस्मृतेरिति भावः ॥ किञ्च निष्प्रपञ्चतत्त्वे विवेकविषयीकृते कर्मनिमित्ताभिमानशैथिल्यान्न तस्मिन्नधिकार इत्या-

शुद्धे वस्तुनि सिद्धे तु कारकव्यापृतिर्न हि ॥ ९१ ॥
[illegible]कारकधियोर्नैकत्र वस्तुनि ॥
[illegible]रोधात्सम्भवोऽस्तीह प्रकाशतमसोरिव ॥ ९२ ॥
[illegible]रोधः क्रमेण स्यात् स्थितिगत्योरिवेति चेत् ॥
[illegible]ज्ञानस्य कूटस्थवस्तुतन्त्रत्वहेतुतः ॥ ९३ ॥
नौष्ण्य[illegible]त्मको भिन्नो वह्निः क्रमशो ऽक्रमशो ऽथवा ॥
वस्तुतः शीततामेति कर्तृतन्त्रं तथा भवेत् ॥ ९४ ॥
[illegible]भेद[illegible]श्रित्य यो ऽभ्यगाद् ज्ञानकर्मणोः ॥
[illegible]सारं, सोऽप्यत्र विरुद्धत्वं कथं नुदेत् ॥ ९५ ॥
अतः [illegible]नकर्त्रादिधर्मशून्यमविक्रियम् ॥
अ[illegible]कारकं वाञ्छन्नानन्दं श्रुतिमानतः ॥ ९६ ॥

ह *शुद्धे वस्तुनीति ॥ ९१ ॥ अपि च विवेकिनस्तावदकारका-
त्मधीरस्ति तस्य कर्माधिकारे कारकधीर्वाच्या, तयोश्च यौगप-
द्यं क्रमो वा ? नाद्य इत्याह *कारकेति ॥ ९२ ॥ द्वितीयमुत्था-
पयति *अविरोध इति । दूषयति *नेति । अकारकधियो ऽविका-
रि[illegible]स्यां कर्मप्रवृत्तिनिमित्तकारकधीर्नोत्पद्यते तन्नि-
मित्तात्मन्यभिमानभङ्गादित्यर्थः ॥ ९३ ॥ अकारकब्रह्मणि मिते
कारकधीर्नेतीत्यत्र दृष्टान्तमाह *नौष्ण्यात्मक इति । ननु षो-
डशिग्रहणाग्रहणवदात्मनि कारकाकारकत्वे स्यातामिति नेत्याह
*कर्तृतन्त्रेति । पुरुषकृतिसाध्ये कर्मणि तत्सम्भवेऽपि व्यवस्थि-
तरूपे आत्मनि विकल्पायोग इत्यर्थः ॥ ९४ ॥ भास्करमतमा-
शङ्क्य निरस्यति *भेदेति । वास्तवयोरेकत्रासम्भवादिति भावः
॥ ९५ ॥ श्रुतिस्मृत्युपपत्तिभिः साधितं जिज्ञासोरपि कर्मानाधिका-
रमुपसंहरति *अत इति । *तज्ज्ञानमिति । अज्ञानादिसकलान-
र्थशून्यनिरतिशयपरमानन्दस्य मुमुक्षुणा ज्ञानमात्रेण प्राप्यतां तु-

तद्विरुद्धफले बाह्यसाधने ऽनेककारके ॥
कथं कर्मणि तज्ज्ञानन्मनो दध्याद्धसन्नपि ॥ ९७ ॥
वारिपथ्याशनोपेतं सर्वानर्थविवर्जितम् ॥
मार्गं त्यक्त्वा सुधीः को वा गियासत्यतथाविधे॥९८॥
विरक्तस्य तु जिज्ञासोर्ज्ञानान्नान्यद्यपेक्षणम् ॥
कर्मापेक्षा हि साध्येऽर्थे सिद्धेऽर्थे न तदर्थकम् ॥ ९९ ॥
ऐकात्म्यमेव तन्मेयं तस्यैवाप्रतिबोधतः ॥
बुद्धो भेदो न तन्मेयो भेदाभेदौ तु दुःशकौ ॥ १०० ॥
नन्वविद्यावदिष्टं चेद्ब्रह्म दोषो महानयम् ॥
निरविद्ये च विद्याया आनर्थक्यं प्रसज्यते ॥ १ ॥

च्छकर्मफलस्य बाह्यबहुसाधनसाध्यतां जानन्हसन्नपि लीलया कर्म न करोतीत्यर्थः ॥९६॥९७॥ समीचीनोपायलाभे बुद्धिपूर्वकारी तद्विरुद्धे न प्रवर्तत इत्यत्र लौकिकदृष्टान्तमाह *वारीति ॥९८॥ अथ कर्मणैव हि संसिद्धिमित्यादिस्मृत्या कर्मणो मुक्तिहेतुत्वप्रतीतेः कथं तस्यानथाविधत्वम् ? अत आह * विरक्तस्येति । स्मृतौ सिद्धिपदं शुद्धिपरमिति भावः ॥ ९९ ॥ ज्ञानस्य मुक्तिहेतुत्वेऽपि नाद्वैतविषयस्य तद्धेतुता येन तस्मिन्सति कर्माधिकारो न स्यात्किन्तु तटस्थेश्वरविषयस्येत्याशङ्क्य, श्रुतेरज्ञातार्थपरत्वान्मैवमित्याह *ऐकात्म्येति । बुद्ध इति. अनुमानादिनेति शेषः । भेदशब्देन भिद्यत इति व्युत्पत्त्याऽद्वैतव्यतिरिक्तः सर्वोऽपि विवक्षितः ॥ १०० ॥ ब्रह्मणोऽप्यज्ञानत्वमाक्षिपति *नन्विति । ज्ञानरूपं ब्रह्म नाज्ञानमास्कन्दति व्याघातादित्यर्थः । मास्तु तर्हि ब्रह्मण्यविद्येत्याशङ्क्य, तर्हि तदभिन्नजीवेऽपि तदयोगात् ज्ञानवैयर्थ्यमित्याह *निरविद्येति ॥ १ ॥ ब्रह्मणो वास्तवं नि-

मैवं नभःस्थसूर्यस्य समेघामेघते इव ॥
सविद्यनिरविद्यत्वे किं न स्तो दृष्टिभेदतः ॥ २ ॥
अविचारात् घनच्छन्नो निर्घनस्तु विचारतः ॥
अतत्त्वतत्त्वदृष्टिभ्यां ब्रह्मापि द्विविधं तथा ॥ ३ ॥
अस्याविद्येत्यविद्यायामेवासित्वा प्रकल्प्यते ॥
ब्रह्मद्वारा त्वविद्येयं न कथञ्चन युज्यते ॥ ४ ॥
न जानाम्यहमित्येषाऽनुभूतिः सर्वसम्मता ॥
तत्राविद्याचिदात्मानौ तत्सम्बन्धश्च भान्त्यमी ॥ ५॥
अविचाराद्भासमाना विचाराद्विनिवर्तते ॥
अविद्येयं चिदात्मा तु भात्येवासौ निरन्तरम् ॥ ६ ॥
अविद्या त्वविचारेण भासते, तन्निरूपणे ॥
अविद्वान्वाऽथ विद्वान्वा नोभावप्यत्र शक्नुतः ॥७॥

रविद्यत्वं, साविद्यत्वं तु काल्पनिकमतो नोक्तदोष इति सदृष्टान्तमाह *मैवमिति ॥ २ ॥ ३ ॥ उक्तमेवार्थं सङ्क्षेपविस्तराभ्यामाह *अस्येति । अविद्यायामासित्वा स्थित्वा विचारमकृत्वेति यावत् । ब्रह्मद्वारा ब्रह्मीभूतदृष्ट्या ॥ ४ ॥ विचारशून्यैः प्रत्यक्तत्त्वे कल्पिताऽविद्यास्तीति पूर्वार्द्धेनोक्तम् अर्थं विस्तरेणाह *नेति ॥ ५ ॥ साक्षिनिष्ठतयाऽविद्याऽनुभूयते चेत्तर्हि सत्यैवास्त्वित्यत्राह *विचारादिति । यदि सा सत्या स्याद्विचारजन्यसाक्षात्कारानन्तरमपि चैतन्यवदेव प्रतीयेतेत्यभिप्रेत्याह *चिदात्मा त्विति ॥६ ॥ तर्हि तस्याः कल्पितत्वे तन्निरासयत्नवैयर्थ्यमित्याशङ्क्य, तस्याः कल्पितत्वं केनापि ज्ञातुं न शक्यत इत्याह *अविद्येति । भासते इत्यनन्तरं यद्यपि तथापीति द्वयमध्याहर्तव्यम् ॥७॥ उभयोरशक्तिं क्रमेणाह *अविद्यावानि-

अविद्यावानविद्यात्वं न निरूपयितुं क्षमः ॥
ब्रह्मबोधात्पुरा तस्या वस्तुत्वेनैव भासनात् ॥ ८ ॥
न निरूपयते विद्वान्विद्यादृष्ट्यैव बाधनात् ॥
वेद्यं ब्रह्मैव विद्यायां भासते बाध्यते तु सा ॥ ९ ॥
निद्राया न हि निद्रात्वं निद्राणेन निरूप्यते ॥
अनिद्राणोऽप्यपश्यंस्तां न निरूपयितुं क्षमः ॥ १० ॥
अथ बुध्वा ऽनुभूतां तामनिद्राणःपरामृशेत् ॥
परामृशत्वविद्यां च बोधादूर्ध्वं बुधस्तथा ॥ ११ ॥
अविद्याब्रह्मसम्बन्धमविद्यादृष्टिकल्पितम् ॥
परामृशत्यतः सिद्धमस्याविद्येत्युदीरितम् ॥ १२ ॥
अविद्यावृत्तवीक्षायां ब्रह्मसम्बन्धतेत्यपि ॥

ति । अविद्यात्वं कल्पितत्वम् । निरूपयितुं साक्षात्कर्तुम् ॥ ८ ॥
विद्यादृष्ट्येत्युक्तं विवृणोति *वेद्यमिति । तस्याः प्रत्यक्षमात्रकालीनत्वं बाध्यत्वमित्यर्थः ॥ ९ ॥

उक्तमर्थं दृष्टान्तेन स्पष्टयति *निद्राया इति। निद्राशब्देनात्र तज्जन्यो स्वप्नो लक्ष्यते, तस्य निद्रात्वं कल्पितत्वमिति ॥ १० ॥
निद्राणस्य तत्काले कल्पितत्वज्ञानाभावेऽपि बोधानन्तरं तस्य बाध्यत्वलिङ्गेन तदस्तीति शङ्कते * अथेति । तर्हि तद्विद्वानपि विचारशून्येन मया प्रत्यगभिन्ने ब्रह्मणि कल्पिताऽविद्येति जानातु अथापि तन्निवृत्तये पूर्वं प्रवृत्तिर्नानुपपन्नेत्यभिप्रेत्याह *परामृशत्विति ॥ ११ ॥ यतो ऽविचारदशाकल्पितं परामृशत्यतोऽस्याविद्येति श्लोकपूर्वार्धार्थं उपपद्यत इत्याह *अविद्येति ॥ १२ ॥ वृत्तानुवादपूर्वकं ब्रह्मद्वारेत्युत्तरार्द्धं व्याचष्टे *अविद्यावृत्तेति । अविचारदशायामित्यर्थः । ब्रह्मवृत्तेति । पर-

ब्रह्मवृत्तपरीक्षायां नासौ ब्रह्मदृगिष्यते ॥ १३ ॥
तत्त्वमस्यादिवाक्योत्थसम्यग्धीजन्ममात्रतः ॥
अविद्या सह कार्येण नासीदस्ति भविष्यति ॥ १४ ॥
अतः प्रमाणतोऽशक्या ऽविद्याऽस्येति परीक्षितुम् ॥
कीदृशी वा कुतो वेति ब्रह्मदृष्ट्या कथञ्चन ॥ १५ ॥
वस्तुनोऽन्यत्र मानानां व्यापृतिर्न हि युज्यते ॥
अविद्या च न वस्त्विष्टं मानयोगासहिष्णुतः ॥१६ ॥
अविद्याया अविद्यात्वमिदमेवात्र लक्षणम् ॥
मानयोगासहिष्णुत्वमसाधारणमिष्यते ॥ १७ ॥
मानेन ब्रह्मवीक्षायामविद्यागन्धवर्जनात् ॥
ब्रह्मद्वारेति सुष्ठूक्तं नोक्तदोषद्वयं ततः ॥ १८ ॥
एवं चाज्ञातमैकात्म्यं सुस्थाऽतो ऽस्यैव मेयता ॥

मार्थतो विचार्यमाण इत्यर्थः ॥ १३ ॥ उक्तमर्थं विवृणोति *तत्त्वमिति ॥ १४ ॥ यतो वाक्योत्थविद्या सकार्याविद्यायास्त्रिकालवर्त्तिनीमपि सत्तां न मृष्यते ऽतो मुक्तस्य सकार्याविद्याऽस्तीति न मानतः शक्यं निश्चेतुमित्याह *अत इति॥१५॥ अज्ञानस्याप्रामाणिकत्वमनुमानेनापि साधयितुं व्याप्तिमाह *वस्तुन इति । यन्मानायोग्यं तदवस्तु यथा शशशृङ्गमिति व्याप्तिमुक्त्वाऽनुमानमाह *अविद्येति॥ विमतं मानयोग्यं शास्त्रार्थत्वाद्ब्रह्मवदित्यनुमानमाशङ्क्य, हेत्वसिद्धिमभिसन्धायाह *अविद्याया इति ॥ १७ ॥ अत एवोक्तं साक्षिवेद्यस्याज्ञानस्य प्रमाणैरभावव्यावृत्तिः प्रकाश्यत इति । सङ्क्षिप्तश्लोकशेषस्य निरविद्यतामाह *मानेनेति ॥ १८ ॥ एवं साविद्यत्वनिरविद्यत्वे दृष्टिभेदेन ब्रह्मण्युपपादितम् अतोऽस्याज्ञातत्वेन वेदान्तप्रमेयत्वं सुस्थमित्याह *एवं चेति । नन्वेवमपि प्रत्यक्षविरुद्धत्वादद्वैतस्य तद्बोधकशा-

प्रत्यक्षं द्वैतबोधयन्न दौर्बल्यान्न विरुध्यते । १९ ॥
आसन्नत्वादाश्रयत्वाद्वैशद्याच्चात्मवस्तुनः ॥
तद्बोधविशाख्यं प्रत्यक्षात्प्रबलं द्वैतबोधिनः ॥ २० ॥
प्रत्यक्षं तद्यथा ऽऽसन्नं परोक्षार्थावबोधिनः ॥
सर्वप्रत्यक्तमे तद्वद्बोधो वाक्योत्थ आत्मनि ॥ २१ ॥
आत्मानं सत्यमाश्रित्य मिथ्याद्वैतं प्रसिध्यति ॥
आत्मानुभववैशद्याज्जडार्थो विशदीभवेत् ॥ २२ ॥
अतः प्रबलमानेन ब्रह्मतत्त्वेऽवबोधिते ॥
विद्याफलस्य प्रत्यक्षान्नास्याभूतार्थवादता ॥ २३ ॥
ननु निर्धूतशोकादि फलं यत् श्रूयते श्रुतौ ॥
आत्मविद्यास्तुतिर्ह्येषा विद्यायां पुम्प्रवृत्तये ॥ २४ ॥

स्यस्य ग्रावप्लवनादिवाक्यवदप्रामाण्यमित्याशङ्क्य, तस्य प्रत्यक्षापेक्षया प्रबलत्वान्न तद्बाध्यतेत्याह *प्रत्यक्षमिति ॥१९॥ तस्य प्राबल्ये हेतुत्रयमाह *आसन्नत्वादिति ॥२०॥ आद्यं हेतुं विवृणोति *प्रत्यक्षमिति। परोक्षादनुमेयाद्वस्तुनः सकाशात्प्रत्यक्षविषयभूतं वस्तु यथा सन्निहितमिष्टं तथा ब्रह्मात्मनि वेदान्तवाक्यजो बोधः सर्वतः सन्निहित विषयीकरोति तद्विषयात्मनः प्रत्यक्तमत्वादित्यर्थः॥२१॥ द्वितीयतृतीयौ विशदयति* आत्मानमिति । कल्पितस्य सत्याधिष्ठानमन्तरा स्थित्यनुपपत्तेरित्यर्थः । *आत्मेति । घटाद्यवच्छिन्नचैतन्यस्फूर्त्या तत्स्फूर्तिरिति भावः ॥२२॥ तस्माद् ब्रह्मज्ञानफलवाक्यस्य गुणार्थवादत्वं नेति प्रकृतमुपसंहरति* अत इति। तत्र विद्वत्प्रत्यक्षमपि हेतुं करोति *विद्येति॥२३॥ विद्याफलविषयमागमं "तरति शोकमात्मवित्"इत्यादिकमनुभवविरोधादपाकुर्वन्नाशङ्कते *नन्विति । फलं, ज्ञानस्येति शेषः ॥ २४ ॥ यत्तु तत्र विद्वत्प्रत्यक्षमुक्तं तत्प्रत्याह *मनोराज्येति ।

मनोराज्यसमं मन्ये सर्वमेतत्कृतं फलम् ।
न प्रत्येमि यतः साक्षात्प्रत्यक्षं ज्ञानतः फलम् ॥२५॥
अत्रोच्यते फलं त्विष्टं गम्यमानं प्रमाणतः ॥
त्यक्त्वा कल्पयसे कस्मादनिष्टामश्रुतां स्तुतिम् ॥२६॥
स्वप्नस्थानादिसञ्चारि विज्ञानमयनामकः ॥
धीस्थचैतन्यबिम्बोऽयं सदा शोचतु मुह्यतु ॥ २७ ॥
बहुशोऽसङ्गवचसा निःसङ्गत्वं ब्रुवाणया ॥
श्रुत्यैव शोकमोहादि बिम्बात्मनि निवारितम् ॥२८॥
अहं दुःखीतिधीमूढं शोचन्तं प्रतिबिम्बितम् ॥
चिदाभासं प्रगृह्णातु किमायातं चिदात्मनि ॥ २९ ॥
आभासगतशोकादि स्वात्मन्यारोप्यते यदि ॥

विद्याया दृष्टफलत्वे विदुषि मय्यप्युपलभ्येत नोपलभ्यते ततस्त्वदनुभवो ऽसम्मत इत्यर्थः ॥ २५ ॥ श्रुतेः शोकनाशपरतात्यागे तस्यानिष्टत्वं वा हेतुः वाक्यादनवगम्यमानत्वं वेति विकल्पमभिसन्धाय क्रमेण निरस्यति *फलमिति ॥ २६ ॥ नन्वनुक्तोपालम्भोऽयं अहं दुःखीत्यादिप्रत्यक्षविरोधादात्मनः शोकादिनाशपरत्वं फलश्रुतेर्नास्तीत्युक्तत्वादित्याशङ्क्य, प्रत्यक्षश्रुत्योर्भिन्नविषयत्वादविरोध इत्याह *स्वप्नेत्यादि । स्थानत्रयसञ्चारोक्त्याऽऽगमापायिभ्यः स्थानतदभिमानिभ्योऽन्यं तत्साक्षिणं सदानुभूतिस्वभावं प्रत्यञ्चमुक्त्वा तस्यावस्थात्रयासम्बन्धात्तत्सम्बन्धाधीनदुःखाभावमाह वेदः, अतः प्रत्यक्षश्रुत्योर्भिन्नविषयतया विरोधसमाधेः श्रुत्यैवोक्तत्वान्न तत्र विरोधशङ्केत्यर्थः ॥ २७ ॥ ॥२८॥२९॥ चिदात्मनो निर्दुःखत्वेऽसङ्गश्रुत्या तद्गतशोकानिवारणमनुपपन्नम् अप्रसक्तत्वादित्याशङ्क्य, वस्तुतस्तदभावेऽप्यारो-

आरोपोऽपोद्यते श्रुत्या निःसङ्गत्वादिबोधनात् ॥३०॥
चित्स्वरूपचिदाभासौ वाक्याहम्बुद्धिगोचरौ ॥
अदुःखिदुःखिनौ भूत्वा ऽनुभूयेते यथायथम् ॥ ३१ ॥
बोधात्प्राग्द्विविधं दुःखमेकं बुद्धिस्वभावजम् ॥
रोगावमानदारिद्र्यपुत्रहान्यादिरूपकम् ॥ ३२ ॥
अपरं त्वीदृशे दुःखे मग्नोऽहं बहुजन्मसु ॥
इत उद्धर्तुमात्मानं न शक्नोमीति मोहजम् ॥ ३३ ॥
तत्राद्यं कर्मजत्वेन नश्येद्भोगादृते न हि ॥
द्वितीयं भ्रमजं तत्त्वबोधादेव निवर्तते ॥ ३४ ॥
हर्षशोकौ विभ्रमोत्थौ कर्मोत्थसुखदुःखयोः ॥
बोधहेयौ हर्षशोकौ भोक्तव्ये तु सुखेतरे ॥ ३५ ॥
दुःखेष्वनुद्विग्नमनाः सुखेषु विगतस्पृहः ॥
मत्वा धीरो हर्षशोकौ जहातीतिवचः प्रमा ॥ ३६ ॥

पितं तन्निषिध्यते इत्याह *आभासेति । यदि यस्मात् ॥ ३० ॥ प्रत्यक्षश्रुत्योर्भिन्नविषयत्वमुक्तमुपसंहरति *चिदिति । यथायथं विभज्यानुभूयेते, विद्वद्भिरिति शेषः ॥ ३१ ॥ किञ्च चिदाभासेऽपि पूर्ववन्न सर्वदुःखानुवृत्तिः किन्तु कतिपयदुःखस्यैव निष्फलत्वेति वक्तुं बोधात्पूर्वं दुःखद्वैविध्यं दर्शयति *बोधात्प्रागिति । स्वाभाविकं विवृणोति *रोगेति ॥३२॥ मोहजमाह *अपरमिति ॥ ३३ ॥ ३४ ॥ बोधानन्तरमपि प्रारब्धप्रापितसुखदुःखयोर्भोक्तव्यत्वेऽपि तज्जन्यहर्षशोकयोर्नानुवृत्तिः तयोर्भ्रान्तिमात्रजन्यत्वादित्याह *हर्षेति । सुखदुःखयोः, फलभूताविति शेषः । मदविशेषः सुखफलं हर्षः, रोदनताडनादि दुःखफलं शोकः ॥३५॥ उक्तेऽर्थे प्रमाणमाह *दुःखेष्विति । प्रमा प्रमाणम् ॥३६॥ मत्वा

धीरत्वं बुद्धतत्त्वस्य तत्त्वानुस्मृतिसन्ततेः ॥
पुनरप्युदियाद्भ्रान्तेर्वासनाविस्मृतिक्षणे ॥ ३७ ॥
पुनः संस्मृतिहेया ऽसावित्थं धीरैर्बुधैः सदा ॥
फलेऽनुभूयमाने त्वं कथमेतन्निरस्यसि ॥ ३८ ॥
श्रुतादपि न चेद्वाक्याज्जायेत फलवन्मतिः ॥
शङ्क्येतैवं जायते तु धीः शास्त्रादधिकारिणः ॥ ३९ ॥
नित्यमुक्तत्वविज्ञानं वाक्याद्भवति नान्यतः ॥

धीर इति धैर्यं हर्षशोकप्रहाणे हेतुरित्युक्तम् । धैर्येऽपि निरन्तरं तत्त्वानुसन्धानं हेतुरित्याह *धीरत्वमिति। भवतीति शेषः। तर्हि तत्त्वविस्मृतिकाले धैर्यापगमेन भ्रान्त्या हर्षादिवासना पुनरुदेष्यतीति शङ्कते *पुनरिति ॥३७॥ उदिताऽपि सा क्षणेन तत्त्वस्मृत्या निरस्यते इत्याह *पुनरिति । विद्वदनुभवमुपपाद्य एवमनुभूयमानं ज्ञानफलं दुरपह्नवमित्याह *इत्थमिति ॥३८॥ प्रत्यक्षं विद्याफलमित्येतन्मनोराज्यसममिति यदुक्तं तत्परिहरति *श्रुतादिति । श्रुतात्तत्त्वमस्यादिवाक्यादधिकारिणोऽपि फलवज्ज्ञानं यदि नोत्पद्येत तदा त्वदुक्तमाशङ्क्येत, न चैतदस्ति, "अधिकारिणः प्रमितिजनको वेदः" इति न्यायतस्तस्य वाक्यार्थधीसम्भवात्तत्फलोपलब्धेश्च । न ह्यनधिकारिणस्तदनुपलम्भः फलाध्यक्षं क्षेप्तुं क्षमते अयोग्यानुपलम्भत्वादिति भावः ॥ ३९ ॥ अधिकारिणो ऽपि मानान्तरान्न यथोक्तधीर्वस्तुनो मानान्तरायोग्यत्वादिति प्रसङ्गादाह *नित्येति । ननु वाक्यमपि यथोक्तार्थज्ञानजनकं न भवति श्रुतवाक्यानामपि सर्वेषां तदनुपलम्भादित्याशङ्क्य, अनधिकारिणां वाक्यार्थानुपलम्भस्तु पदार्थज्ञानाभावात् तदभावश्चाविवेकात्,तथाच जाग्रदाद्यवस्थातदभि-

वाक्यार्थस्यापि च ज्ञानं पदार्थस्मृतिपूर्वकम् ॥ ४० ॥
अन्वयव्यतिरेकाभ्यां पदार्थः स्मार्यते ध्रुवम् ॥
सम्यक्स्मृतपदार्थस्तु वाक्येऽधिक्रियते पुमान् ॥ ४१॥
युष्मदस्मद्विभागज्ञे स्यादर्थवदिदं वचः ॥
अनभिज्ञेऽनर्थकं स्याद्बधिरेष्विव गायनम् ॥ ४२ ॥
शोधितत्वंपदार्थज्ञः साक्षादेव प्रपद्यते ॥
वाक्यादद्वैतमात्मानं दशमस्त्वमसीतिवत् ॥ ४३ ॥
नवसङ्ख्याहृतज्ञानो दशमो विभ्रमाद्यथा ॥
न वेत्ति दशमोऽस्मीति वीक्षमाणोऽपि तान्नव ॥४३॥
अपाविद्धद्वयोऽप्येवं तत्त्वमस्यादिना विना ।
वेत्ति नैकलमात्मानं प्रत्यङ्मोहाप्रबाधतः ॥ ४५ ॥
दशमस्त्वमसीत्यस्माद्दशमत्वं निजात्मनि ॥

मानिभ्यः परस्परं व्यावृत्तेभ्यस्तदनुस्यूतं साक्षिणमिदमंशाद्वि-विच्य तद्विलक्षणत्वेन यस्तु जानाति तस्याधिकारिणो वाक्य-मर्थवत्, इतरस्य बधिरेषु गानवत् श्रुतमपि वाक्यमकिञ्चित्करमि-त्याह *वाक्यार्थस्येत्यादि॥४०॥४१॥४२॥शुद्धं त्वंपदार्थं जाना-सि चेत्तस्यैवापरोक्षसंविदात्मकत्वात् किं वाक्येनेत्यत आह *शो-धितेति।वाक्यादेवेत्यन्वयः। तत्र दृष्टान्तमाह *दशम इति ॥४३॥ दृष्टान्तं विवृण्वन् दार्ष्टान्तिकमाह *नवेति द्वाभ्याम्। यथा वस्तुतो दशमः कश्चित्स्वात्मानं मैत्रोऽस्मीति अपरोक्षं तांश्च पश्यन्नपि नवपुरुषगणनमुषितबुद्धिर्दशमस्त्वमसीति वाक्यादृते दशमो-ऽस्मीति न वेत्ति एवमपरोक्षस्याप्यात्मनो ऽद्वितीयत्वेनाज्ञात-त्वाद्वाक्यप्रमाणकतेत्यर्थः ॥ ४४ ॥ ४५ ॥ वाक्यं न साक्षा-त्कारजनकं वाक्यत्वात्सम्मतवदित्याशङ्क्य तत्रैव व्यभिचार-

साक्षात्करोति ब्रह्मत्वमेवं वाक्याच्चिदात्मनि ॥४६॥
बुभुत्सोच्छेदिनैवास्य सदसीत्यादिना दृढा ॥
प्रतीचि प्रतिपत्तिः स्यात्प्रत्यगज्ञानबाधतः ॥ ४७ ॥
अमात्वशङ्काऽसद्भावान्मान्तरैश्चाविरोधतः ॥
सदसीत्यादिवाक्येभ्यः प्रमा स्फुटतरा भवेत् ॥४८॥
वाक्याधिकारहेतौ च पदार्थप्रतिशोधने ॥
सन्न्यास उपकारीति प्राहतुर्हि श्रुतिस्मृती ॥ ४९ ॥
त्याग एव हि सर्वेषां मोक्षसाधनमुत्तमम् ॥
त्यजतैव हि तज्ज्ञेयं त्यक्तुः प्रत्यक्परं पदम् ॥५०॥
मुक्तेश्च बिभ्यतो देवा मोहेनापिदधुर्नरान् ॥
ततस्ते कर्मसंयुक्ताः प्रवर्त्तन्ते विचक्षणाः ॥ ५१ ॥
*अतः संन्यस्य सर्वाणि कर्माण्यात्मावबोधतः ॥

माह *दशम इति ॥ ४६ ॥ बुभुत्सितस्य शब्दबोध्यत्वादात्मनश्चापरोक्षत्वेनातथात्वादशाब्दत्वमित्याशङ्क्य सामान्यतः तस्य दृष्टत्वेऽप्यद्वितीयानन्दत्वेनादृष्टत्वाद् बुभुत्साऽप्यस्ति अतस्तन्निवर्तकवाक्येनाबाधितासन्दिग्धाववबोधः स्यादेवेत्याह *बुभुत्सेति ॥ ४७ ॥ वाक्यादेव ज्ञानमुत्पद्यते इत्युपपादितमुपसंहरति *अमात्वेति । असदिच्छेदः ॥ ४८ ॥ एवं च शोधितपदार्थस्य पुंसो वाक्यार्थे ऽधिकार इत्युक्तम् एवं पदार्थशोधने च त्यक्तसर्वकर्मण एवाधिकार इत्याह *वाक्येति ॥ ४९ ॥ श्रुतिमुदाहरति *त्याग इति । मोक्षशब्देन तद्धेतुज्ञानं लक्ष्यते ॥ ५० ॥ तर्हि मुक्तिकारणं ज्ञानमुद्दिश्य सर्वे किमिति न प्रव्रजेयुरित्याशङ्क्याह *मुक्तेरिति ॥ ५१ ॥ यतो देवमायानिमित्ता नराणां कर्मसु प्रवृत्तिरतस्तदुपसादितमोक्षाभिलाषो विवेकी स-

हत्वा ऽविद्यां धियैवेयात्तद्विष्णोः परमं पदम् ॥५२॥
इति भाल्लविशाखायां श्रुतिवाक्यमधीयते ॥
सर्वकर्मनिरासेन तस्मादात्मधियो जनिः ॥ ५३ ॥
प्रवृत्तिलक्षणो योगो ज्ञानं सन्न्यासलक्षणम् ॥
तस्माज्ज्ञानं पुरस्कृत्य सन्न्यसेदिह बुद्धिमान् ॥५४॥
इत्येवमादिवाक्यानि नानास्मृतिषु कोटिशः ॥
ज्ञानाय विदधत्युच्चैः सन्न्यासं सर्वकर्मणाम् ॥५५॥
यदुक्तं पूर्वपक्षादौ श्रुतत्वात्कर्मणः श्रुतौ ॥
विमुक्तिहेतुः कर्मेति तत्रेदमभिधीयते ॥ ५६ ॥
केन चोक्तं क्रिया मुक्तौ साधनत्वं न गच्छति ॥
तमेतमिति नाश्रौषीः संस्कारा इति च स्मृतिम् ॥५७॥

र्वकर्माण्यविवेकपूर्वकाणि त्यक्त्वा श्रवणादिपरिपाकलब्धज्ञानाग्निनाऽविद्यां दग्ध्वा ज्ञानानन्दसदेकतानमवच्छिन्नं पदं प्राप्नुयादित्याह *अत इति ॥ ५२ ॥ एषां वाक्यानां स्वकपोलकल्पितत्वं वारयति *इतीति ॥५३॥ स्मृतिमुदाहरति *प्रवृत्तीति । युज्यतेऽनेनेति योगः कर्म तेन हि पुमान्फलेन सम्बध्यते स प्रवृत्तिलक्षणः रागादिपूर्वकव्यापारहेतुक इत्यर्थः । पुरस्कृत्य उद्दिश्य ॥ ५४ ॥ ५५ ॥ एवं स्वमतं प्रसाध्य परोक्तदूषणलेशाननुभाष्य दूषयति *यदुक्तमित्यादिना ॥५६॥ तत्र किं कर्म साक्षान्मोक्षहेतुरुत परम्परया ? । नाद्यः । प्रापकाभावादित्यभिप्रेत्य कल्पान्तरमङ्गीकरोति *केनेति । विविदिषाद्वारा संस्कारद्वारा वा कर्म मुक्तिहेतुरित्युपगम्यत इति भावः । तत्राद्ये विविदिषावाक्यं प्रमाणयति *तमेतमिति । द्वितीये "यस्यैते चत्वारिंशत्संस्काराः" इत्यादिस्मृतिं दर्शयति *संस्कारा इति ॥ ५७॥ एवं च कर्माणि शुद्ध्यादिद्वारलाभे तैः प्रयोजनाभावात् ज्ञा-

चित्ते विविदिषोत्पत्तौ रागादेर्वा विनाशने ॥
कर्मापक्षीयते न्यासे ज्ञानकाले न गच्छति ॥ ५८ ॥
यच्चोक्तं कर्मणो नान्यन्मुक्त्यभ्युदयसाधनम् ॥
अस्तीति, तदसद्यस्मात्त्यागज्ञाने स्फुटं श्रुते ॥ ५९ ॥
निषेधविधिमात्रत्वं कर्मकाण्डस्य युज्यते ॥
न युक्तं ब्रह्मकाण्डस्य तत्र ब्रह्मावबोधनात् ॥ ६० ॥
वचसामाक्रियार्थानां जैमिनिर्विधिशेषताम् ॥
यत्प्राह तत्कर्मकाण्डे ज्ञेयं तद्विषयत्वतः ॥ ६१ ॥
अथातो ब्रह्मजिज्ञासेत्येवं व्यासेन कीर्त्तनात् ॥
धर्ममात्रस्य जिज्ञासाविषयो जैमिनेर्मतः ॥ ६२ ॥
विधिभक्तेन वेदान्ते किमर्थो विधिरुच्यताम् ॥

नाङ्गत्वेन तेषां त्याग एवेत्याह * चित्त इति ॥ ५८ ॥ उक्तरीत्या संन्यासज्ञानयोः पुमर्थहेतुत्वसिद्धेश्चोद्यान्तरमपि निरस्तमित्याह *यच्चेति ॥ ५९ ॥ * निषेधेति। कर्मकाण्डगतानामक्रियार्थानां वाक्यानां पुमर्थत्वाय विधिनिषेधशेषत्वेऽपि पुमर्थभूतब्रह्मबोधिवाक्यानां न तच्छेपतेत्यर्थः ॥ ६० ॥ अत एवानर्थक्यमतदर्थानामिति जैमिनीयवाक्यमपि कर्मकाण्डपरमित्याह । *वचसामिति ॥ ६१ ॥ किञ्च यदि सर्वेषां वस्तुबोधिवाक्यानां विधिशेषता स्यात् तदा सर्वज्ञबादरायणो ब्रह्ममीमांसां नारभेत, तेनारब्धत्वादपि जैमिनिवाक्यं कर्मकाण्डपरमित्याह *अथात इति ॥ ६२ ॥ किञ्च आत्मज्ञानविधेः प्रयोजनमपि नास्तीत्याह *विधिभक्तेनेति । वेदान्तप्रमेयस्य पुमर्थत्वसिद्ध्यै वा विधिः, उत्पन्नज्ञानस्य विरोधिवृत्तिभिरन्यथात्वनिरसनाय वा, अविद्यानिरासार्थं वा, विद्याफलसिद्ध्यै वेति

पुमर्थत्वं तु मेयस्य स्वामान्याम्न विधेर्बलात् ॥६३ ॥
विज्ञानमानन्दमिति ह्यात्मैवेति श्रुतिस्तथा ॥
पुमर्थस्यैव वेदान्तमेयत्वं प्रत्यपादयत् ॥ ६४ ॥
अथोत्पन्नस्य बोधस्य संसारक्लेशबुद्धिभिः ॥
यदन्यथात्वं तद्ध्वंसं विधानेन तदप्यसत् ॥ ६५ ॥
तज्ज्ञानं यस्य सञ्जातं जातमेवास्य नान्यथा ॥
गर्भस्थस्यापि हि सतो वामदेवस्य तद्यथा ॥ ६६ ॥
अविद्याया निरासार्थं विधिरित्यप्यसङ्गतम् ॥
उत्पन्ना चेत्तत्त्वविद्या नाविद्यां न निरस्यति ॥ ६७ ॥
दृष्टो ह्यविद्याविध्वंसो व्याधभावनयाऽन्विते ॥
राजसूनौ स्मृतिप्राप्ते व्याधभावनिवर्त्तनात् ॥ ६८ ॥
एवमेवात्मनोऽज्ञस्य तत्त्वमस्यादिवाक्यतः ॥
लब्धैकात्म्यस्मृतेर्व्येति सर्वाऽविद्या सकार्यका ॥६९॥

किंशब्दार्थः। आद्यं प्रत्याह *पुमर्थत्वमिति *आत्मैवेति। "आत्मैवानन्दः" इत्यादिश्रुतिरित्यर्थः ॥ ६३ ॥ ६४ ॥ द्वितीयमनुभाष्य दूषयति * अथेति। यथा वामदेवस्य मुनेर्मूत्रपुरीषाद्यनेकदोषदूषिते गर्भाशये शयानस्यापि पूर्वजन्मानुष्ठितश्रवणादिसंस्कृतस्य सम्यक् ज्ञानं जातं "तद्धैतत्पश्यन्" इति श्रुतेः। न च तत्कुतश्चिद् बाध्यते, एवमन्यस्यापि शुद्धबुद्धेः श्रवणादिजन्यज्ञानस्य नान्यथात्वं, न हि विपर्यासेन सम्यग्धीर्बाध्यत इति भावः ॥६५॥६६॥ तृतीयं निराकरोति * अविद्याया इत्यादिना। यथा कुतश्चिन्निमित्ताद्व्याधकुलसंवर्धितस्य राजसूनोः "नासि त्वं व्याधसूनुः राजपुत्रस्त्वम्" इत्याप्तवाक्येन "राजपुत्रोऽहम्" इति स्मृतिप्राप्तौ चिरगृहीतोऽपि व्याधभावो निवर्त्तते एवं गुरूपदि-

न विद्याफलसिध्यर्थं विधिरित्यपि युज्यते ॥
विलक्षणं विधिफलाद्विद्याफलमिहोच्यते ॥ ७० ॥
उत्पत्तिराप्तिः संस्कारो विकारश्च विधेः फलम् ॥
मुक्तिर्विलक्षणैतेभ्यस्तेनेहानर्थको विधिः ॥ ७१ ॥
अनन्यायत्तसंसिद्धेर्निरविद्यात्मवस्तुनः ॥
न क्रियात्वं फलत्वं वा नापि कारकरूपता ॥ ७२ ॥
अतोऽत्र विध्यभावोऽयं न कथं चन दूषणम् ॥

छ्वाक्यार्थज्ञानादेवात्मज्ञस्य सकार्याऽविद्या व्येति नश्यतीत्यर्थः ॥६७॥६८॥६९॥ चतुर्थं निरस्यति* न विद्येति ॥ ७० ॥ वैलक्षण्यमेव व्यनक्ति* उत्पत्तिरिति ॥ न तावन्मुक्तिरुत्पत्तिरुत्पाद्या वा । अक्रियात्वादनादित्वाच्च । नाप्याप्तिराप्या वा । असम्बद्धत्वात्प्राप्तरूपत्वात् । नापि संस्कारः संस्कार्या वा । अगुणत्वादनाधेयातिशयत्वाच्च । नापि विकारो विकार्या वा । अकार्यत्वादपरिणामित्वाच्च । तस्मान्न विधिफलं मुक्तिरित्यर्थः । फलितमाह * तेनेति ॥७१॥ ज्ञाने विध्यसम्भवाद् ब्रह्मणस्तदशेषत्वेऽप्युपास्तिविधिसम्भवात्तच्छेषताऽस्त्वत आह* अनन्येति । न हि ब्रह्म उपास्तिविधिशेषः, तच्छेषत्वप्रयोजकीभूतक्रियादेस्तस्मिन्दुःसाधनत्वात् । न तावत्कारकाधीनात्मलाभत्वं ब्रह्मणोऽस्ति, अनन्याधीनसिद्धिकत्वात् । नाप्यविद्यावत्कारकत्वं, निरविद्यत्वात् । नापि फलत्वं, क्रियाजन्यत्वाभावात् । तस्माद्ब्रह्मणो नोपासनाविधिशेषत्वमपीत्यर्थः ॥ ७२ ॥ विधिशेषत्वाभावे वेदान्ताप्रामाण्यं मन्वाना वेदोपरा वेदान्ता इति केचित् तान् प्रत्याह * अत इति ॥ सति विधौ शुद्धे ब्रह्मणि वेदान्तप्रामाण्यायोगात्तदभावे पुमर्थब्रह्मबोधित्वायुक्ता प्रशंसेति भावः

अलङ्कृतिरियं साध्वी वेदान्तेषु प्रशस्यते ॥ ७३ ॥
चोदनाभिर्नियुक्तोऽहं तथा ब्रह्माहमित्यपि ॥
परस्परविरुद्धत्वादेकदैकत्र न द्वयम् ॥ ७४ ॥
स्वामी सन्न हि भृत्येन स्वामिनेव नियुज्यते ॥
सम्बोधनीय एवासौ सुप्तो राजेव वन्दिभिः ॥७५॥
यत्रैतस्यात्मभावेन श्रुत्या ब्रह्मावबोध्यते ॥
न तत्र करणापेक्षा नेतिकर्त्तव्यता तथा ॥ ७६ ॥
यत्र त्वेष विधिस्थाने प्रहितः स्यात्फलेच्छया ॥
इतिकर्त्तव्यता तत्र करणादानमेव च ॥ ७७ ॥

॥७३॥ किंच ज्ञानविधिषु विद्वान्नियोज्यो विविदिषुर्वा ? नाद्यः इत्याह *चोदनाभिरिति ॥७४॥ न द्वितीय इत्याह * स्वामीति। विविदिषुः संसारमार्गादुत्तीर्णत्वाद्वेदस्य स्वामी ततस्तेन नासौ प्रेर्यते किंतु "देहादिसाक्षी त्वं ब्रह्मैवासि" इति वेदैरसौ बोधनीयस्तस्मान्नियोज्याभावान्न नियोग इति वेदान्तेषु न विधिरिति भावः ॥ ७५ ॥ वेदान्तेषु नियोगाख्यविधिनिरासेन ब्रह्मणस्तच्छेषत्वाभावेऽपि भावनाख्यविधिसम्भवात्तच्छेषत्वं तदवस्थमित्याशङ्क्याह * यत्रेति ॥ यत्राम्नाये तत्पदलक्ष्यं ब्रह्म त्वंपदलक्ष्यप्रत्यक्त्वेन तत्त्वमादिश्रुत्या बोध्यते, तत्र ज्ञातब्रह्मतत्त्वस्यापेक्ष्यमाणफलांशाभावान्न करणेतिकर्त्तव्यतापेक्षा युक्ताऽतो न वेदान्तेष्वंशत्रयवती भावनेत्यर्थः ॥ ७६ ॥ ननु तेषु नास्ति चेदंशत्रयवती भावना कुतस्तर्हि तस्याः सम्भावनेति तत्राह * यत्रेति ॥ ज्ञातविध्यर्थः पुमान्यत्र वाक्ये स्वर्गादीच्छया प्रेरितः स्याद्यत्र करणेतिकर्त्तव्यतयोरुपादानं भाति तत्रांशत्रयसम्भवात्तद्वान्भावनाख्यो विधिरपि विधिस्थाने युक्त इति भावः ॥७७॥ तत्त्वमस्यादिवाक्यार्थधियोऽपि कर्मवाक्यार्थधीवत्पु-

आप्ताशेषपुमर्थस्य त्यक्तानर्थस्य च श्रुतः ॥
अनात्मनीव नेच्छेयं कथं चित्स्यादिहात्मनि ॥ ७८ ॥
तन्निवृत्तौ निवर्त्तेते इतिकर्त्तव्यसाधने ॥
निरन्तरायताऽशेषपुमर्थस्यात्मरूपतः ॥ ७९ ॥
ननु मोहान्तरायायां मुक्तावस्तु यथोदितम् ॥
एकदेशो विकारो वा संसारीति मते कथम् ॥ ८० ॥
विकारावयवावेतौ वास्तवौ यदि सम्मतौ ॥
तदा न कर्मणा मुक्तिर्नापि ज्ञानेन कर्हिचित् ॥ ८१ ॥
यदा त्वविद्ययाऽध्यस्तं संसारित्वं न वास्तवम् ॥
तदा ह्यविद्याविध्वस्तावधिकारो न कर्मणि ॥ ८२ ॥

मर्थहेतुत्वात्तदिच्छया प्रवृत्तेरितिकर्त्तव्यताद्युपादानद्वारा वेदान्तेष्वंशत्रयवती भावना स्यादित्याशङ्क्याह *आप्तेति। वाक्यात् ज्ञाततत्त्वस्याप्तानन्दत्वात्त्यक्तानर्थत्वाच्चानात्मनि स्वर्गादाविवापवर्गे नेच्छा सङ्गच्छते तस्यात्मत्वेनाप्तत्वादित्यर्थः॥७८॥ एवं फलेच्छानिवृत्तौ तदविनाभूतकरणाद्याकाङ्क्षानिवृत्तिमाह * तन्निवृत्ताविति ॥ मुमुक्षोः कथमाकाङ्क्षाऽभावः मुमुक्षुत्वव्याघातात्तत्राह ॥ *निरन्तरायत इति ॥ तत्तदाकाङ्क्षायामपि ज्ञाततत्त्वो न किंचित्कामयते। ज्ञानाग्निभिः खल्वत्र निराचिकीर्षित इति भावः॥७९॥ उक्ताया मुक्तेः कर्मानपेक्षत्वेऽपि ब्रह्मविकारस्तदंशो वा जीव इति पक्षे ज्ञानस्याकारकत्वाज्जीवस्य परैक्यं कैवल्यं क्रियासाध्यमिति अभिसन्धाय शङ्कते * नन्विति ॥ ८० ॥ अस्मिन्पक्षे तयोः संसारित्वं वास्तवमध्यस्तं वा ? नाद्यः, अग्न्यौष्ण्यवत्स्वाभाविकधर्मस्य केनाप्यनिवृत्तेरित्याह * विकारेति ॥ ८१ ॥ द्वितीये ज्ञाततत्त्वस्य कर्मणि नाधिकार इत्याह * यदेति ॥८२॥

तदा तु कल्पनाः सर्वा विकारावयवादिकाः ॥
वृथैवैताः स्वाविद्यैव सर्वाः सम्पादयिष्यति ॥ ८३ ॥
स्वतो निःश्रेयसं पूर्णं तदपूर्णमविद्यया ॥
आभासते वृथैवास्याः प्रध्वंसो विद्यया भवेत् ॥८४॥
प्रध्वस्तायामविद्यायां पूर्णमेवावशिष्यते ॥
अनर्थको विधिस्तस्मात्सर्वो निःश्रेयसं प्रति ॥ ८५ ॥
निःशेषवाङ्मनःकायप्रवृत्त्युपरमात्मिका ॥
ब्रह्मनिष्ठेह वेदान्तैः पुंसः सम्पद्यते भृशम् ॥ ८६ ॥
ब्रह्मात्मतत्त्वव्युत्पत्तिमात्रेणात्राधिकारिता ॥
भवत्येव हि जिज्ञासोर्विरक्तस्य मुमुक्षतः ॥ ८७ ॥
ननूपक्रमसंहारपर्यालोचनया बुधैः ॥

किंचास्मिन्पक्षे ऽखण्डस्यैवाविद्यया संसारित्वोपपत्तौ विकारादिकल्पना वृथेत्याह * तदा त्विति ॥८३॥ एवं पूर्णब्रह्मणोऽविद्यया विद्यमानसंसारित्वप्रतीतौ तस्याः विद्यामात्रनिरस्यत्वाद्विधिवैयर्थ्यमित्याह * स्वत इत्यादिना ॥८४॥ ८५ ॥ यथोक्तं ज्ञानमुपनिषद्भ्यो न सिध्यति अधीतोपनिषदामपि केषांचिदनुपलम्भात्तस्मादुक्तफलमसम्भावितमिति तत्राह * निःशेषेति । इह मुमुक्षूणां मध्ये यस्य पुंसः स्वाभाविकाशेषव्यापारोपरमरूपा भृशं ब्रह्मनिष्ठा तन्मात्रपरताऽस्ति तस्य वेदान्तैः सम्पद्यते विद्येत्यनुषङ्गः ॥ ८६ ॥ ननु तत्त्वविदज्ञो वा ज्ञानहेतुष्वाधिक्रियते? नाद्यः तस्य जिज्ञासोपरमात् । न द्वितीयः । अज्ञाते जिज्ञासाऽयोगादित्याशङ्क्य अधीतसाङ्गस्वाध्यायजन्यव्युत्पत्तिसहितापातज्ञानवतोऽत्राधिकार इत्याह * ब्रह्मेति ॥ ८७॥ विधान्तरेण काण्डयोरधिकारभेदमाक्षिपति * नन्विति ॥ इषेत्वे-

वेदस्यैकार्थतात्पर्यमेकवाक्यतयोदितम् ॥ ८८ ॥
तेन निःशेषवेदोक्तकर्मानुष्ठानशालिनः ॥
विद्याधिकारो न ब्रह्मव्युत्पत्त्यादेर्हि केवलात् ॥८९॥
नैवं निःशेषवेदार्थमनुष्ठातुं नरः कथम् ॥
पुमायुषाऽपि शक्तः स्याद्येन ज्ञानेऽधिकारिता ॥९०॥
ततोऽधिकार्यभावेन वेदान्तानाममानता ॥
प्रसज्येत ततः शुद्धचित्तो विद्याधिकारभाक् ॥९१ ॥
संस्कारमात्रकारित्वं सर्वेषामपि कर्मणाम् ।
संस्कारः पच्यते पुंसः पूर्वजन्मकृतैरपि ॥ ९२ ॥
एवमत्रैकवाक्यत्वं नानुष्ठेयसमाप्तितः ॥

त्याद्युपक्रमस्य "यावज्जीवमग्निहोत्रं जुहुयात्" इत्यादेरुपसंहारस्य चालोकनया वेदस्यैकवाक्यतयैकार्थपरत्वं निश्चितमित्यर्थः॥८८॥ ततः किमित्यत आह *तेनेति । तेन एकवाक्यत्वहेतुना। दर्वीहोममारभ्य यावत्सत्रं कर्मानुष्ठितवतो ज्ञानाधिकारिता ततो निःशेषकर्मानुष्ठानानन्तरं ज्ञाननियोगमनुतिष्ठतो मुक्तिर्न जिज्ञासोरित्यर्थः ॥ ८७ ॥ वेदोक्तसकलकर्मकारिणो ज्ञानाधिकारित्वे तत्करणस्याशक्यत्वाज्ज्ञानाधिकार्यासिद्धेस्तन्नियोगो निरधिकारः स्यादिति दूषयति * नैवमिति ॥ ९० ॥ इहैव सर्वकर्माकारिणो ज्ञानानधिकारित्वे फलितमाह * तत इति ॥ ९१ ॥ सर्ववेदस्यैकवाक्यत्वमुक्तमन्यथयति * संस्कारेत्यादिना ॥ ब्रह्मज्ञानोपकारकचित्तसंस्कारहेतुत्वात्कर्मणामर्थद्वारोपकार्योपकारकत्वमात्रेण काण्डयोरेकवाक्यत्वं, तथाचातीतजन्मकृतसुकृतैरपि विषयनैराश्यात्मकसंस्कारोत्पत्तिसम्भवेन जिज्ञासयैव मोक्षेऽधिक्रियत इत्यर्थः ॥ ९२ ॥ अपि चास्मन्मते ऽधिकारिचिन्तैव न कार्येत्यभिसन्धाय विकल्पयति * किंचेति । विकल्पस्य प्रकृता-

वैराग्यादिमतः पुंसस्तेन विद्याधिकारिता ॥ ९३ ॥
किञ्च ज्ञानमदृष्टार्थमुत दृष्टार्थमुच्यताम् ॥
कस्मिन्सत्यत्र किं ते स्यादिति चेद् भाष्यते शृणु॥९४॥
ब्रह्मज्ञानमदृष्टार्थमग्निहोत्रादिवद्यदि ॥
ततोऽधिकारचिन्ता स्यात्कृतेऽप्यफलशङ्कया ॥९५॥
कामिनाऽप्यग्निहोत्रादि शूद्रेणानधिकारिणा ॥
कृतमप्यफलं तेन यत्नात्तत्र निरूप्यताम् ॥ ९६ ॥
दृष्टार्थत्वेऽपि तदृष्टम् अविद्यानाशमात्रकम् ॥
ततोऽपि चाधिकं किञ्चिन्नलभ्यमधिकारतः ॥ ९७ ॥
अविद्यानाशमात्रं तु विद्योत्पत्त्यैव लभ्यते ॥
पुमर्थस्य समाप्तत्वादधिकं नार्थ्यतेऽण्वपि ॥ ९८ ॥
अविद्याघस्मरज्ञानजन्ममात्रावलम्बिनः ॥
पुमर्थादधिकं धीमान्किं वा कामयते परम् ॥ ९९ ॥
भिद्यते हृदयग्रन्थिरित्याद्यपि च यत्फलम् ॥

नुपयोगमाशङ्क्याह * कस्मिन्निति ॥ ९४ ॥ ज्ञानस्यादृष्टार्थत्वपक्षेऽधिकारिनिश्चयं विना कामनामात्रेण प्रेक्षावत्प्रवृत्त्यनुपपत्तेस्तत्राधिकारचिन्ता सफलेत्याह * ब्रह्मेति ॥ ९५ ॥ ९६ ॥ दृष्टार्थत्वं विकल्पयति * दृष्टार्थत्वेऽपीति ॥ तद् दृष्टम् तस्य ज्ञानस्य फलं दृष्टमित्यर्थः ॥९७॥ आद्ये आह * अविद्येति। अयं भावः अस्मिन्कल्पे ऽन्वयव्यतिरेकसिद्धफलत्वाच्छुक्त्यादिज्ञानवदात्मज्ञानस्य फलवत्त्वं निश्चित्य तत्कामस्याधिकारसिद्धेस्तद्विचारो मृषैवेति ॥ ९८ ॥ उक्तमेवार्थं स्पष्टयति * अविद्याघस्मरेति । शास्त्रादविद्याध्वंसिज्ञानलाभमात्राधीनपुरुषार्थस्य सम्भवेऽधिकमदृष्टफलं नार्थ्यते इत्यर्थः ॥ ९९ ॥ अविद्यानाशव्यतिरेकेण हृदयग्रन्थ्यादिनाशोऽपि ज्ञानफलमिति द्वितीयफलमाशङ्क्य तस्या-

अविद्यानाश एवैतदन्तभर्वति नो पृथक् ॥ १०० ॥
नासङ्गात्मविदा किञ्चिद्ग्रन्थिरात्मनि वीक्ष्यते ॥
अन्योन्याध्यासरूपस्य ग्रन्थेर्बोधे निवर्त्तनात् ॥१॥
नन्वविद्यानाशमात्रं दृष्टं विद्याफलं यदि ॥
अधीतवेदवेदार्था मुच्येरन्नखिलास्तदा ॥ २ ॥
मैवं विद्योदयो नास्ति प्रतिबन्धक्षयं विना ॥
अधीतवेदवेदार्थोऽप्यत एव न मुच्यते ॥ ३ ॥
प्रतिबन्धोऽप्रस्तुतश्चेद्बोधस्योदय ऐहिकः ॥
आमुष्मिकोऽन्यथेत्याह व्यासः सूत्रेण निर्णयम् ॥४॥
प्रतिबन्धक्षयो भूतो भवन्भावी त्रिधा मतः ॥
वामदेवशुकादीनां भूतो गर्भेऽवबोधनात् ॥ ५ ॥
वर्त्तमानोऽस्मदादीनां शृण्वन्तोऽपीह जन्मनि ॥
ये तत्त्वं नैव बुध्यन्ते तेषां भावीति निश्चयः ॥ ६ ॥

विद्यानिवृत्तिनान्तरियकतया न पृथक्फलत्वं, अतस्तत्रापि नाधिकारिचिन्तेत्याह * भिद्यत इति ॥ २०० ॥ आत्मनि कर्तृत्वाध्यासस्याविद्यानिवृत्त्या निवृत्तिं विद्वदनुभवेन द्रढयति * नासङ्गेति ॥ १ ॥ ज्ञानस्य दृष्टफलत्वे ऽतिप्रसङ्गमाशङ्क्य परिहरति * नन्वित्यादिना ॥ २ ॥ ३ ॥ अवगतशास्त्रार्थस्यापि प्रतिबन्धात् साक्षात्कारो नोदेति इत्यत्र "ऐहिकमप्रतिबन्धे तद्दर्शनात्" इति व्याससूत्रं संवादयति * प्रतिबन्ध इति ॥४॥ * प्रसङ्गात् प्रतिबन्धक्षये कालनियममाह *प्रतिबन्धेति ॥ ५ ॥ *अस्मदादीनामिति ॥ श्रवणानन्तरं येषां ज्ञानोदयः तेषां प्रतिबन्धनाशोऽनुवर्तमानः, येषां तु जन्मान्तरश्रुतवाक्यस्मरणाद्बोधस्तेषां भूत इत्यर्थः ॥ ६ ॥ इदानीन्तनानामप्रतिबद्धज्ञाना-

न चास्मदादिबोधस्य बोधाभासत्वशङ्कया ॥
प्रतिबन्धः कल्पनीयो ऽनुभूतिः शक्यते कथम् ॥ ७ ॥
असंदिग्धाविपर्यस्तबोधः शास्त्रान्निजात्मनि ॥
उदितश्चेत्ततो ऽन्या काऽनुभूतिः प्रार्थ्यते वद ॥ ८ ॥
बोधेऽप्यनुभवो यस्य न कथंचन जायते ॥
तं कथं बोधयेच्छास्त्रं लोष्टं नरसमाकृतिम् ॥ ९ ॥
यस्य त्वनुभवे शङ्का प्रतिबन्धोऽस्तु तस्य सः ॥
किं नश्छिन्नभ्रमशङ्कस्य बोधस्तेन न बाध्यते ॥ १० ॥
रागो लिङ्गमबोधस्येत्युक्तं यत्तत्तथैव हि ॥
आत्मधर्मतया रागं मन्वानो न हि तत्त्ववित् ॥ ११ ॥
रागो जडस्य धर्मश्चेत्किमायातं चिदात्मनि ॥

भावमाशङ्क्य किमसंदिग्धाविपर्यस्तज्ञानमेव नास्ति आधुनिकानामिति प्रतिबन्धः कल्प्यते, उत ज्ञाने सत्यप्यनुभवाभावाद्यथा परकीयं दुःखं तद्वाक्याज्जानतोऽपि न तदनुभवस्तद्वदिति, आहो स्विदग्रे संशयदर्शनात्, रागाद्यनिवृत्तेर्वा ? नाद्यः, तादृशज्ञानस्य स्वानुभवसिद्धस्य दुरपन्हवत्वादित्याह * अनुभूतिरिति ॥ ७ ॥ द्वितीयं प्रत्याह * असंदिग्धेति । निजात्मनि इत्यस्यायमर्थः- परकीयदुःखस्य परोक्षतया तज्ज्ञाने सत्यपि साक्षात्कारपर्यन्तानुभवाभावस्तत्र सम्भवति, प्रकृते स्वात्मनो नित्यापरोक्षत्वेन तन्निश्चयव्यतिरेकेण नानुभव इति ॥ ८ ॥ अपरोक्षवस्तुज्ञानव्यतिरेकेणानुभवो नेति मन्यमाना अतिमन्दा इत्याह *बोध इति ॥९॥ तृतीयकल्पम् अङ्गीकरोति *यस्य त्विति ॥ १० ॥ चतुर्थमनुवदति *राग इति । उक्तम्, अभियुक्तैरिति शेषः ॥ अ-

रागादिहीन आत्मैव बोध्योऽस्माभिर्न चेतरः ॥१२॥
बोधात्पुराऽपि नीराग आत्मेति यदि मन्यसे ॥
स्वस्ति तेऽस्तु नमस्यामो यथाशास्त्रार्थवादिनम् ॥१३॥
पुरेत्थं चेन्न जानासि जानीह्यथ श्रुतेर्मुखात् ॥
यदावरकमज्ञानं तद्बोधेन विनश्यति ॥ १४ ॥
आत्मन्यतिशयः कश्चेन्न कोऽपीत्येतदुत्तरम् ॥
चित्ते वाऽतिशयः कश्चेद्बोध एवेति विद्धि भोः॥१५॥
न रागो नष्ट इति चेदत्यल्पमिदमुच्यते ॥
जाड्यं यच्चित्तगं नैतन्नष्टमित्यपि चोदय ॥ १६ ॥
स्वभावश्चेद्धियो जाड्यं रागः किं परतो भवेत् ॥
रागाख्यवृत्तिः परत इति चेत्परमीरय ॥ १७ ॥
भोग्यसौन्दर्यविज्ञानं तत्परं रागकारणम् ॥
यदि तर्हि विजानीहि भोग्यदोषं प्रमाणतः ॥ १८ ॥
गुणदोषदृशौ भोग्यरागवैराग्यकारणे ॥

भियुक्तवचनस्य तात्पर्यमाह *आत्मेति॥११॥१२॥अथान्तःकरणनिष्ठतया रागानुवृत्त्यङ्गीकारे आत्मनोऽपि सदा नीरागत्वाद्बोधवैयर्थ्यमिति शङ्कते *बोधादिति। आत्मनो वस्तुतो नीरागत्वमङ्गीकरोति * स्वस्तीति ॥ १३ ॥ तर्हि बोधवैयर्थ्यमित्याशङ्क्य अन्यधर्मस्य रागादेरात्मन्यारोपनिमित्ताज्ञाननिवर्तकज्ञानाभावे आत्मनि नीरागताया दुर्ज्ञानत्वान्नैवमित्याह *पुरेति ॥ चेच्छब्दोऽवधारणार्थः ॥ १४ ॥ * न कोऽपीति ॥ अविद्यानिवृत्तेः स्वरूपमात्रत्वादिति भावः ॥ १५ ॥ १६ ॥ १७ ॥ रागस्य कादाचित्कधर्मतया जाड्यवैलक्षण्येऽपि तन्निवृत्तिप्रयोजकविषयदोषदर्शनमेव कार्यं न तु तदनुवृत्तिमात्रेणोक्तब्रह्मबोधे

ब्रह्मबोधात्पुरा सिद्धे बोधादूर्ध्वं च तत्तथा ॥ १९ ॥
परमानन्दबोधे तु तदन्यस्यास्ति दुष्टता ॥
अर्थासिद्धेति चेन्मैवमल्पानन्दाविचारणात् ॥ २० ॥
न हि लब्धगजेनापि राज्ञाऽश्वस्त्यज्यते क्वचित् ॥
रुग्णोऽश्व इति जानंस्तु त्यजेदेव न संशयः ॥ २१ ॥
ब्रह्मबोधो ब्रह्मतत्त्वं बोधयेन्नान्यवस्तुषु ॥
दोषं बोधयते तस्य तद्बोधाविषयत्वतः ॥ २२ ॥
मिथ्यात्वदोषो बुद्धश्चेद्रागोऽप्येष विबुध्यते ॥
रागः सत्यो भोग्यजातं मिथ्येति न हि शास्त्रधीः॥२३॥
मिथ्यैवागामिजन्मापि प्रसज्येतेति चेन्न ते ॥
भोग्यं तद्रागजन्मानि मिथ्येत्येवं विजानतः ॥ २४ ॥
सन्त्वनेकानि जन्मानि शास्त्रात्तत्त्वमजानतः ॥
ज्ञानाज्ञानकृते मोक्षजन्मनी इति हि स्थितिः ॥२५॥

ऽसम्भावना कार्येत्यभिप्रायेणाह * यदीति ॥ १८ ॥ १९ ॥ ननु निरतिशयानन्दं दृष्टवतः क्षुद्रसुखाभिलाषायोगान्न भोग्यदोषदृष्टिः कार्येति शङ्कते *परमेति ॥ अधिकानन्दवतोऽपि दोषदृष्टिं विना स्वल्पानन्दरागो न निवर्त्तते इत्यन्वयव्यतिरेकाभ्यां दर्शयति *मैवमित्यादिना ॥ २० ॥ २१ ॥ किञ्च किं ब्रह्मज्ञानेन विषयदोषस्यापि विषयीकरणात्तद्दृष्टिर्न पृथक्कार्येत्युच्यते, किं वा तेन विषयमिथ्यात्वनिश्चयात् । नाद्यः, तस्य ब्रह्ममात्रविषयत्वादित्याह * ब्रह्मेति ॥ २२ ॥ द्वितीये रागमिथ्यात्वस्यापि निश्चितत्वात्तदनुवृत्तौ न किञ्चिद्बाधकमित्याह । *मिथ्यात्वेति ॥ २३ ॥ मिथ्याभूतस्यापि रागस्यानुवृत्तौ बाधकमाशङ्क्य ज्ञानेनाज्ञाननिवृत्तौ तस्याकिञ्चित्करतेत्याह *मि-

इयताऽपि प्रयासेन रागः सम्पाद्य एव किम् ॥
इति चेन्न वयं रागं सम्पादयितुमुद्यताः ॥ २६ ॥
रागं छिंषन्भवान्ब्रह्मनिष्ठां त्यक्तुमिहोद्यतः ॥
तस्य ते ब्रह्मनिष्ठायास्तं त्यागं वारयाम्यहम् ॥ २७ ॥
वृश्चिकादपसर्पन् यः सद्यः सर्पेण मार्यते ॥
सोढाऽपि वृश्चिकोत्पन्नं दुःखं जीवत्यसौ नरः ॥ २८ ॥
ब्रह्मनिष्ठामवाप्तस्य रागाद्यवसरः कुतः ॥
इति चेत्स्वस्ति ते ब्रह्मनिष्ठायास्तु विरागिणे ॥ २९ ॥
बोधात्प्रागेव संसारदोषदृक्चेद्विरज्यते ॥
विरज्यत्यथ पापेन रागश्चेत्स चिकित्स्यताम् ॥ ३० ॥
दोषदृष्टिब्रह्मनिष्ठाद्वयमत्र महौषधम् ॥
कर्मजस्याचिकित्स्यस्य भोगादेव निराक्रिया ॥ ३१ ॥
कादाचित्कं रागलेशं चिकित्सितुमशक्नुवन् ॥

ध्यैवेत्यादिना ॥ २४ ॥ २५ ॥ २६ ॥ *तस्य त इति । अय-मर्थः । यस्तु ब्रह्मज्ञाने जातेऽपीषद्रागानुवृत्तिमात्रेण ज्ञाने सन्दिहानस्तदनादृत्य व्यापारान्तरे प्रवर्तते तस्य पुरुषार्थभ्रंशो मा भूदिति रागाद्यनुवृत्तिमात्रेण ब्रह्मज्ञानेऽनादरो न कार्यः किंतूत्पद्यमानरागादिप्रतीकारपूर्वकं ब्रह्मनिष्ठाऽभिधेयतच्चिन्तनादिमा तदेकपरतैव कार्येत्युपदिश्यत इति ॥ २७ ॥ २८ ॥ ननूक्तब्रह्मनिष्ठयैव रागनिवृत्तिसम्भवात्किं प्रतीकारान्तरेणेति चेदोमित्याह * ब्रह्मेति ॥ २९ ॥ बोधात्पूर्वमेव त्यक्तरागादेस्तदनन्तरं कथमनुवृत्तिरित्याशङ्क्य कर्मणां वैचित्र्यात्त्यक्तस्याप्यनुवृत्तिर्घटते इत्याह * बोधादिति ॥ ३० ॥ ३१ ॥ उक्तमे-

यो ब्रह्मबोधे सन्देग्धि कदा स्यात्तस्य निश्चयः॥३२॥
अज्ञश्चाश्रद्दधानश्च संशयात्मा विनश्यति ॥
इत्युक्ताः प्रतिबन्धस्य सूचकाः संशयादयः ॥ ३३ ॥
यो जानाति श्रद्दधाति निश्चिनोति च शास्त्रतः ॥
प्रतिबन्धो न तस्यास्ति मादृशस्य कदाचन ॥ ३४ ॥
प्रतिबन्धविहीनस्य ज्ञानेनाज्ञाननाशनम् ॥
दृष्टं फलं विजानीयात्तृप्तिर्भोजनतो यथा ॥ ३५ ॥
लभ्यमाने दृष्टफले कृत्स्नकर्मानुष्ठितेः ॥
नाधिकारो निवार्योऽत्र जिज्ञासोर्मुक्तिकामिनः॥३६॥
ननु मानादविज्ञाता विमुक्तिः काम्यते न हि ॥
ज्ञातायां स्वात्मरूपत्वात्सुतरां नास्ति कामना ॥३७॥
न युक्तं कामना मुक्तौ पुंसां नास्तीति भाषितुम् ॥

वार्थं पुनः सङ्ग्रहेण दर्शयति *कादाचित्कमित्यादिना ॥ ३२ ॥ ॥ ३३ ॥ ३४ ॥ ३५ ॥ ज्ञानस्य दृष्टफलत्वे फलितमाह * लभ्यमानमिति ॥ ३६ ॥ ननु ज्ञानाधिकारिणो मोक्षकामना विशेषणं, सा चाज्ञाते वा मोक्षे स्याज्ज्ञाते वेति शङ्कते *नन्विति ॥ आद्यं प्रत्याह * मानादिति ॥ अनुभूते कामनेति स्थितेरित्यर्थः ॥ द्वितीयं निराह *ज्ञातायामिति ॥ आत्मरूपत्वेन ज्ञाता मुक्तिरात्मत्वान्न कामनामर्हति । अप्राप्ते स्मर्यमाणे कामनासम्भवादिति भावः ॥ ३७ ॥ न खल्वात्मनो ब्रह्मत्वलक्षणा मुक्तिरज्ञाता स्वप्रकाशत्वात् । नापि ज्ञानोदयात् प्राक् मानतो ज्ञाता मानान्तराविषयत्वात्, अतश्च सामान्यरूपेण ज्ञाते मानतश्चाज्ञाते मोक्षे कामना सम्भवतीति परिहरति *न युक्तमिति ॥